

1 โครินธ์

รวบรวมโดย พอล ดี ดูกัส

I Corinthians by Paul Dugas

สำนักพิมพ์อพอสตอลิก บ็ุกส์ พับพลิเชอร์ส

ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรม

สหคริสตจักรเพนเตคอสแห่งประเทศไทย

96/2 บ. หลังกฤษกร ต. ดอนศิลา

อ. เวียงชัย จ. เชียงราย 57210

โทร. 01-2877940, 053-736294

1 โครินธ์

บทนำ

เมืองโครินธ์

โครินธ์เป็นเมืองหลวงของแคว้นอาคาญา เมื่อเปาโลไปที่เมืองนี้ เมืองโครินธ์มีขนาดใหญ่ที่สุดในกรีซ โดยมีประชากรประมาณ 400,000 คน

พลเมืองประกอบไปด้วยคนหลากหลายประเภท ทั้งชาวกรีก ชาวยิว ชาวอิตาลี กะลาสี พ่อค้า นักผจญภัย และผู้ลี้ภัยจากที่ต่างๆ ทั่วโลก

เมืองโครินธ์มีความมั่งคั่งและความหรูหราเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ไม่ได้มีชื่อเสียงแต่ในเรื่องความมั่งคั่งเท่านั้น แต่ยังมีชื่อเสียงในเรื่องความรู้อีกด้วย เมืองโครินธ์เป็นแสงสว่างและเกียรติยศของประเทศไทย

เมื่อมีการแข่งขันกีฬาที่คอคอดของเมืองโครินธ์ คนจำนวนมากจะมาที่เมืองนี้ พ่อค้าจะขายสินค้าด้วยราคาแพงลิบลิ่ว และมีคำกล่าวกันทั่วไปว่า “ไม่ใช่ทุกคนจะไปเมืองโครินธ์ได้”

ความเสื่อมทรามของเมือง

เมืองโครินธ์มีชื่อเสียงในทางที่ไม่ดีมาตลอด เพราะมีวิหารที่ใหญ่โตแต่วินัส ที่ซึ่งมีทาสหญิงนับพันคนเป็นหญิงโสเภณี เพื่อเป็นเกียรติแก่เทพธิดาที่น่ารังเกียจนี้ เมืองโครินธ์ขึ้นชื่อเรื่องความไร้ศีลธรรมเป็นอย่างมากจนคำว่า “ชาวเมืองโครินธ์” และ “หญิงโสเภณี” กลายเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกัน ความเสื่อมทรามทางศีลธรรมมีมากจนคำว่าโครินธ์ในภาษากรีก “อีอาเซสทัส” (iazesthas) ซึ่งมีความหมายว่า “การมีชีวิตเหมือนชาวโครินธ์” ได้กลายเป็นคำติเตียนในประชาชาติทั้งหลายในเวลา นั้น โดยมีความหมายว่าความอดสูและความเลวทราม บรรยากาศของเมืองโครินธ์เต็มไปด้วยความเน่าเหม็นทางศีลธรรมจนไม่แปลกกว่าผู้ที่เชื่อยุคแรกในเมืองโครินธ์จะได้รับผลกระทบจากอิทธิพลที่แพร่หลายนี้

จุดเริ่มต้นของคริสตจักร

(อ่านกิจการ 18:1-18)

คริสตจักรก่อตั้งขึ้นโดยอัครทูตเปาโลประมาณปี ค.ศ. 52 (ดูกิจการ 18:1-18; 1 โครินธ์ 3:6-10; 4:15)

รายละเอียดเกี่ยวกับการเดินทางไปโครินธ์ครั้งแรกของเปาโล

เปาโลเดินทางไปโครินธ์เป็นครั้งแรกในการเดินทางประกาศที่เยอูสของเข

โครินธ์เป็นเมืองหนึ่งในสามเมืองที่เปาโลรับใช้อยู่เป็นเวลานาน เขาได้ใช้เวลาที่เอเฟซัสสามปี โรมสองปี และโครินธ์เมื่อเดินทางไปเป็นครั้งแรกหนึ่งปีครึ่ง

ก่อนที่จะไปโครินธ์ เปาโลอยู่ที่กรุงเอเธนส์ที่ซึ่งเขาไม่สามารถก่อตั้งคริสตจักรขึ้นได้เพราะเป็นเมืองที่มีความทะนงในสติปัญญา เมื่อถึงโครินธ์ เปาโลพักอยู่กับอากวีลลาและปริสซิลลา ซึ่งเป็นช่างทำเต็นท์เหมือนกับเขา

การเทศนาครั้งแรก

เปาโลไปที่ธรรมศาลาเพื่อเทศนาแก่คนยิวก่อน แต่พวกเขาขัดขวางและกล่าวคำหยาบช้า เปาโลจึงหันไปรับใช้คนต่างชาติ (กิจการ 18:6)

ปัญหาที่เปาโลพบเมื่อนำชาวโครินธ์มาเชื่อ

การนำผู้ฟังให้มาอยู่ใต้อำนาจที่ช่วยให้รอดแห่งข่าวประเสริฐของพระคริสต์เป็นงานที่ใหญ่ จะต้องใช้สติปัญญา ความกรุณา ความอดทน และอำนาจเหนือมนุษย์และเหนือธรรมชาติ การบูชารูปเคารพที่ปฏิบัติกันไม่เพียงแต่ทำลายสำนักทางศีลธรรมเท่านั้น แต่ยังทำให้ผู้นับถือรูปเคารพไม่รู้และเข้าใจเกี่ยวกับความจริงอีกด้วย นอกจากนี้ ชาวต่างชาติที่เมืองโครินธ์ยังมีความทะนงที่ตนมีสติปัญญาของโลกอีกด้วย ดังนั้น ข่าวประเสริฐของพระคริสต์ที่เรียบง่ายจึงเป็นเรื่องโง่ๆ สำหรับเขา

เมื่อต้องต่อสู้กับอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่นี้ อัครทูตเปาโลมีความกลัวและความหวาดหวั่น (1โครินธ์ 2:3) ในกิจการ 18:4 เราเห็นว่าเปาโล “ได้ชักชวน” พวกยิวและพวกกรีก จาก 1โครินธ์ 2:2 เราจึงรู้ว่า เขาได้ชักชวนคนเหล่านั้นให้เชื่อ “**การที่พระคริสต์ถูกตรึงที่กางเขน**” อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้อะไรเลย ในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” “...อันเป็นสิ่งที่ให้พวกยิวสะดุด และให้พวกต่างชาติถือว่าเป็นเรื่องโง่” (1โครินธ์ 1:23)

ข้อความและการเทศนาของเปาโล

อัครทูตเปาโลต้องใช้วิธีที่ฉลาดในการแสดงความจริง เขาได้เทศนา “การที่พระคริสต์ถูกตรึงที่กางเขน” จนผู้ฟังรับความจริงนี้และมีทางเปิดออกสำหรับความจริงอีกประการหนึ่งของข่าวประเสริฐ นั่นคือ **พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย** เมื่อผู้ฟังรับความจริงแห่งข่าวประเสริฐ “**ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์ เพราะบาปของเราทั้งหลาย**” และว่า **พระองค์ทรงถูกฝังไว้ และว่าพระองค์ทรงคืนพระชนม์ขึ้น** ในวันที่สาม ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ เขาก็ได้รับความรอด (1โครินธ์ 15:1-4)

ตามบันทึกในพระคัมภีร์ แสดงให้เห็นว่าผู้ที่ได้ยินจำนวนมากในเมืองโครินธ์รับข่าวประเสริฐนั้นอย่างซ้าๆ แม้เวลาหลายปีผ่านไป เราจะเห็นได้จากบันทึกในจดหมายว่า ชาวเมืองโครินธ์ที่เชื่อบางคนขาดความเชื่อในเรื่องหลักคำสอนเกี่ยวกับ “การฟื้นขึ้นมาจากตาย” (1โครินธ์ 15:12) เปรียบเทียบกับข้อ 12-20, 30-36, 58

สภาพในเมืองโครินธ์และลักษณะนิสัยของชาวเมืองโครินธ์ทำให้เปาโลต้องมีสติปัญญาที่ยิ่งใหญ่ และความกรุณา รวมทั้งความอดทนเป็นอย่างมากเพื่อนำวิญญาณให้ได้รับรู้จักว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “นายช่างผู้ชำนาญ” (1โครินธ์ 3:10)

ความสำเร็จของการรับใช้ของเปาโล

เปาโลทำงานด้วยความกล้าและหวาดหวั่น แต่ในกิจการ 18:9-10พระเจ้าตรัสกับเปาโลทางนิมิตว่า เขาจะก่อให้เกิดผลมาก หลังจากนั้นมา เปาโลมีความสำเร็จเป็นอย่างมาก

สเทพานัสและครอบครัวได้กลายเป็นคนช่วยทำการ (1โครินธ์ 16:15)

คริสตัสนายธรรมศาลาได้มาเชื่อพระเจ้า (กิจการ 18:8)

กายอัส (โรม 16:23)

มีการกล่าวถึงคนเหล่านี้ใน 1โครินธ์ 1:14-16

การเคี้ยวเคี้ยวเปาโล

ในช่วงหลังที่เปาโลพักอยู่ในโครินธ์ พวกยิวได้ฮือกันขึ้นต่อผู้เปาโล และจับตัวเขาไปต่อกัลลิโอ น้องชายของเซเนกา (Seneca) ผู้เป็นนักปราชญ์ (กิจการ 18:12-13) แต่กัลลิโอไม่ฟังพวกยิวและปล่อยเปาโลไป เปาโลยังคงสอนอยู่ในโครินธ์ หลังจากนั้นเป็นระยะเวลาหนึ่ง ก่อนที่จะจากไปยังเมืองเอเฟซัสและกลับไปกรุงเยรูซาเลม เมื่อเขาจากโครินธ์ไป คริสตจักรที่เขาตั้งขึ้นมีความสามัคคีกัน

การเขียนจดหมายถึงเมืองโครินธ์ฉบับที่หนึ่ง

เปาโลอยู่ในเมืองเอเฟซัสเมื่อเขียนจดหมายฉบับที่หนึ่งขึ้น (1โครินธ์ 16:8)

ไม่มีการยืนยันเวลาเขียนที่แน่นอน แต่อยู่ราวๆ ปลายปีที่สามที่เขาอยู่ในเอเฟซัส ซึ่งอาจจะประมาณ ค.ศ. 59 (กิจการ 20:31)

ใจความสำคัญของจดหมายคือ ความประพาศติคริสเตียน

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ขึ้น เนื่องจากได้รับจดหมายจากเมืองโครินธ์ซึ่งขอคำแนะนำเกี่ยวกับการกินอาหารที่ได้นุชาแก่รูปเคารพ (1โครินธ์ 7:1; 8:1-13)

เมื่อเปาโลตอบจดหมายนี้ เขาใช้โอกาสนี้ในการแนะนำคริสตจักรเกี่ยวกับปัญหาอื่นๆ ที่ทำให้เขากังวลใจเป็นอย่างมาก ได้แก่

1. การแบ่งแยกในคริสตจักร
2. ความผิดบาปทางศีลธรรมที่ร้ายแรง
3. การชื่นชมสติปัญญาและไวยาหารของพวกกรีก
4. การไม่สามารถเติบโต (ยังคงเป็นทารก) โดยพอใจกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณ แต่ไม่สามารถเติบโตด้วยการเชื่อฟังในเรื่องความบริสุทธิ์ได้

1 โครินธ์

บทที่หนึ่ง

บทเรียนที่หนึ่ง

ทักทายธรรมิกชนที่เมืองโครินธ์

(อ่านข้อที่ 1-6)

ข้อ 2 พระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชน

อัครทูตเปาโลได้กล่าวทักทายคริสตจักรที่กรุงโรมด้วยคำทักทายแบบเดียวกันในโรม 1:7

ผู้ซึ่ง**พระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชน**อยู่เหนือผู้มีอำนาจแห่งโลกนี้ ไม่ว่าจะ เป็นกษัตริย์ ประธานาธิบดี ผู้เผด็จการ หรือผู้มีชื่อเสียงอื่นๆ เพราะการทรงเรียกของพระองค์เป็นการเรียกที่สูงที่สุดในโลก

วันหนึ่งธรรมิกชนของพระเจ้าจะไม่เพียงแต่พิพากษาโลกนี้เท่านั้น แต่จะพิพากษาทูตสวรรค์อีกด้วย (1 โครินธ์ 6:2-3) จุดสุดท้ายและสูงสุดคือเมื่อธรรมิกชนจะปกครองและครอบครองร่วมกับพระคริสต์ในเวลาที่จะมาถึง (2 ทิโมธี 2:12; วิวรณ์ 5:10; 20:6; 22:5)

อัครทูตเปาโลทราบดีว่า ผู้ซึ่ง**พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น**ได้รับการเรียกจากเบื้องบนและเป็นผู้มีค่าอันใหญ่ยิ่ง เขาจึงเขียนทักทายคนเหล่านั้นด้วยความเคารพในตำแหน่งของพวกเขาในพระคริสต์เสมอ เปาโลได้แสดงความมั่นคง แข็งแกร่ง ตรงไปตรงมาและมีอำนาจ แต่ก็มีความรัก ความกรุณาและความอดทนนานแก่ผู้ที่มีตำแหน่งสูงสุดบนโลกนี้ซึ่งคือผู้ซึ่ง**พระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชน**ในจดหมายทุกฉบับที่เขาเขียนถึงคริสตจักร

ข้อ 7 แม้ว่าของประทานฝ่ายพระวิญญาณจะดำเนินการในโครินธ์ แต่ธรรมิกชนยังคงเป็นทารกในพระคริสต์ (ดู 1 โครินธ์ 3:1)

บางคนคิดว่าคริสตจักรมีความดีรอบคอบเมื่อของประทานฝ่ายพระวิญญาณดำเนินการอยู่ในคริสตจักร แต่จริงๆ แล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้น ของประทานทำให้จำเริญขึ้น เป็นที่สนุกสนาน และเป็นทางในการแนะนำสั่งสอนแก่ร่างกายคริสตจักร แต่คริสตจักรไม่ได้ดีรอบคอบเพราะของประทานที่ดำเนินการในสมาชิก และของประทานที่ดำเนินการในสมาชิกก็ไม่ได้แสดงถึงการเติบโตในบุคคลนั้น (เอเฟซัส 4:11-12)

พระเจ้าทรงเลือกผู้ที่อ่อนแอและผู้ที่ยึดมั่นเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ สิ่งที่พระเจ้าประสงค์คือภาษาขณะที่ยอมจำนน คริสตจักรจะดีรอบคอบได้เพราะการรับใช้ทางพระวจนะของพระเจ้า (เอเฟซัส 4:11, 12)

คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ไม่ได้ขาดของประทาน แต่อัครทูตเปาโลตระหนักว่าเขามีความจำเป็นที่จะต้องได้รับฟังพระวจนะ พระวจนะของพระเจ้าเป็นอำนาจในการชำระล้างและการสร้างของคริสตจักร 2 ทิโมธี 3:16-17 กล่าวว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือน ว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (ดูเอเฟซัส 5:27, 28 และสดุดี 119:9)

การแบ่งแยกในคริสตจักร

(อ่านข้อ 8-12)

ข้อ 10 อัครทูตเปาโลกล่าวถึงปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งในคริสตจักรที่โครินธ์ นั่นคือ การฟุ้งพามนุษย์มากกว่าพระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นปัญหาที่ร้ายแรงภายในคริสตจักรในเวลานั้นและในเวลาอื่น ผู้ที่ตามมนุษย์อาจจะได้รับคำสอนที่ผิดและรับเอาลัทธิต่างๆ มากมายเข้ามา พระเยซูตรัสว่า “จงตามเรามาเถิด” (มัทธิว 4:19; 16:24; ยอห์น 12:26) เมื่ออัครทูตเปโตรถามคำถามว่า “คนนี้จะเป็นอย่างไร” (หมายถึงอัครทูตยอห์น) พระเยซูตรัสตอบว่า “จะเป็นเรื่องอะไรของเจ้าเล่า **เจ้าจงตามเรามาเถิด**” (ยอห์น 21:20-14) อัครทูตเปาโลบอกผู้ที่ตามเขาว่า “ท่านทั้งหลายก็จงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์” (1โครินธ์ 11:1) (ดูฟิลิปปี 3:13-19)

ข้อ 11 เปาโลทราบเกี่ยวกับการแบ่งแยกในคริสตจักรจากครอบครัวของนางคะโลเอ

เราได้เรียนรู้จากการกระทำของครอบครัวคะโลเอ คะโลเอแจ้งให้เปาโลทราบเกี่ยวกับผู้ที่ก่อให้เกิดการแบ่งแยกในคริสตจักรโดยทันที จึงทำให้อัครทูตเปาโลแก้ไขปัญหานั้นได้ก่อนที่จะสายเกินไป โลกนี้บอกว่า ถ้าเราเปิดเผยความลับของคนอื่น แม้ว่าจะเป็นการช่วยเหลือเขา เราจะเป็นคนขี้ฟ้อง คนทิ้งเพื่อน คนทรยศหรือคนที่มีนิสัยแย่ วิญญาณของโลกที่บอกว่าห้ามบอกผู้มีอำนาจเช่นนี้อาจเกาะกุมธรรมชาติของพระเจ้าและทำให้เขาไม่บอกเรื่องความผิดบาปนี้แก่ศิษยาภิบาลหลายครั้งเมื่อศิษยาภิบาลทราบเกี่ยวกับธรรมชาติที่ได้ทำผิดไปก็สายเกินกว่าที่จะช่วยเหลือได้แล้ว

วิถีทางของโลกไม่ใช่วิถีทางของพระเจ้า วิถีทางของมนุษย์ไม่ใช่วิถีทางของพระเจ้า (อิสยาห์ 55:8, 9) ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่จะต้องใส่ใจว่างกายของพระคริสต์มากเท่าๆ กับใส่ใจว่างกายของตนเอง ธรรมชาติของพระเจ้าที่ทำความผิดบาปได้ทำบาปต่อว่างกายทั้งหมด และพี่น้องชายหญิงก็ไม่สามารถที่จะละเลยเรื่องนี้ไปได้

เราไม่สามารถมองดูคนๆ หนึ่งหันหลังไปจากพระเจ้า อยู่เฉยๆ และรอดพ้นจากความผิดเพราะไม่ลงมือทำอะไรเลยได้ ท่านเป็นผู้ดูแลพี่น้องของท่าน

ธรรมชาติควรจะอย่างไรถ้าพบว่าพี่น้องคนหนึ่งกำลังหลงไป มัทธิว 18:15-19 กล่าวถึงขั้นตอน 3 ขั้นตอนต่อไปนี้

1. ไปหาพี่น้องที่ทำผิดและเผชิญหน้าเขา ถ้าเขาไม่ฟัง...
2. ติดต่อศิษยาภิบาลและไปพบเขาอีกครั้งตามศิษยาภิบาลเห็นเหมาะสม ถ้าเขาไม่ฟัง...
3. ศิษยาภิบาลดำเนินการตามขั้นตอนเพื่อนำเขาออกจากคริสตจักร เพื่อที่เนื้อหนังของเขาจะถูกทำลายและวิญญาณของเขาจะรอด

ข้อ 12 ลักษณะการแบ่งแยกในคริสตจักร

มีการถือคนละในหมู่ผู้ที่เป็นศิษย์ของเปาโล อปอลโล เคฟาส (เปโตร) การเลือกผู้รับใช้คนหนึ่งจากคนอื่นๆ ก่อให้เกิดการทุ่มเถียงกันเป็นอย่างมากในคริสตจักร ทั้งนี้ เป็นการนมัสการมนุษย์มากกว่าพระเจ้า

(อ่าน 13-17)

ข้อ 13 เปาโลว่ากล่าวเรื่องการแบ่งแยกนี้อย่างรุนแรง และใช้ตนเองเป็นตัวอย่างเพื่อแสดงความไม่พอใจในเรื่องนี้

เขาให้ข้อคิดเห็นที่แสดงให้เห็นความโง่เขลาในการถือคณะนั้น เขาเขียนว่า “เขาได้ตรึงเปาโลเพื่อท่านทั้งหลายหรือ ท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ”

เปาโลกล่าวถึงรายละเอียดในเรื่องนี้ในบทที่ 3 และ 4

ข้อที่ 14-17 การบัพติศมาด้วยน้ำไม่สำคัญหรือ

บางคนใช้ถ้อยคำของเปาโลในข้อเหล่านี้เพื่อสอนว่าการบัพติศมาด้วยน้ำไม่สำคัญ ซึ่งไม่ถูกต้อง เปาโลเพียงแต่ใช้การบัพติศมาด้วยน้ำเป็นตัวอย่งอธิบาย แต่มีผู้ที่นำเอาตัวอย่างนี้เป็นใจความสำคัญของบทเรียน วิธีการบิดเบือนพระวจนะขอพระเจ้าโดยนำเอาตัวอย่างมาเป็นใช้อย่างผิดๆ เป็นการหลอกลวง อัครทูตเปาโลเน้นความสำคัญของการบัพติศมาในพระนามของพระเยซูอย่างแน่นนอน (กิจการ 19:1-7)

คำพยานส่วนตัวของเปาโลเกี่ยวกับประสบการณ์ของเขานั้นแสดงให้เห็นว่าเขาทราบว่าการบัพติศมาด้วยน้ำเป็นสิ่งสำคัญต่อการยกความผิดบาป (กิจการ 22:16)

พระเจ้าทรงเลือกการเทศนาพระวจนะเป็นวิธีในการช่วยมนุษย์ให้รอด

(อ่านข้อ 18-25)

มักจะมีผู้ที่คิดว่าเขารู้เกี่ยวกับการทำงานของพระเจ้ามากกว่าเหล่าอัครทูต การทดลองที่จะใช้สิ่ง “ใหม่” ในงานของพระเจ้ามีกำลังเกินกว่าที่เขาจะทนได้ เช่น ภาพยนตร์เกี่ยวกับศาสนา ละคร การจัดให้มีการร้องเพลงเป็นพิเศษ สิ่งเหล่านี้และอื่นๆ อีกมากเข้ามาแทนที่การเทศนาด้วยการเจิมจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่

ข้อ 21 “พระเจ้าจึงทรงโปรดช่วยคนทั้งหลายที่เชื่อนั้นให้รอดโดยคำเทศนาที่เขาถือว่าโง่”

เปาโลสั่งทิโมธีว่าให้ “ประกาศพระวจนะ” (2ทิโมธี 4:2)

“ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระคริสต์” (โรม 10:17)

“และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินถึงพระองค์อย่างไรได้” (โรม 10:14)

ข้อ 29-31 เพื่อมิให้มนุษย์สักคนหนึ่งรอดต่อพระเจ้าได้ (1โครินธ์ 1:29)

พระเจ้าทรงมีเหตุผลในการเลือกสิ่งที่โลกเห็นว่าอ่อนแอ โง่ ต่ำต้อยและสิ่งที่โลกดูหมิ่น เหตุผลนั้นก็เพื่อไม่ให้มีมนุษย์ใดรอดอ้างเพราะการรับใช้ของตนได้ ขอพระสิริจงมีแด่พระเจ้า (โรม 16:27) (คูอิสยาห์ 42:8; 28:11)

1 โครินธ์

บทที่สอง

บทเรียนที่สอง

บทนำ

(อ่านข้อ 1-8)

คริสเตียนมีความเข้าใจได้ไม่ใช่เพราะสติปัญญาของมนุษย์

ในบทนี้ บางคนคิดว่าเปาโลสนับสนุนให้คนขาดความเข้าใจ หรือว่าการขาดความเข้าใจเป็นสิ่งมีค่า ซึ่งไม่ถูกต้อง เพราะเปาโลให้ความสำคัญกับการศึกษาของตัวเองเพราะถือเป็นการเปิดทางให้มีโอกาสที่จะกล่าวพระวจนะกับทุกๆ คน (1 โครินธ์ 9:19-22)

เปาโลกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ในคำพยานของเขาเองว่า “เพราะข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครทูตชั้นผู้ใหญ่ เหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย แม้ว่าข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้ ที่จริงเราก็ได้แสดงข้อนี้ให้ประจักษ์แก่พวกท่านในกิจการทุกอย่างแล้ว” (2 โครินธ์ 11:5, 6)

เปาโลไม่ได้สอนให้เราหลีกเลี่ยงความรู้เพื่อที่เราจะเป็นผู้ขาดความเข้าใจ แต่สอนว่า **สติปัญญาของโลกนี้ไม่สำคัญต่อพระเจ้า** เปาโลตระหนักถึงความจริงนี้อยู่เสมอ “โลกไม่รู้จักพระเจ้าได้โดยปัญญาของตน” (1 โครินธ์ 1:21) บางคนอ้างกิจการ 4:13 เมื่อสภาสูงเรียกเปโตรและยากอบว่าเป็นคน “ขาดการศึกษาและเป็นคนสามัญ” เพื่อที่จะเป็นผู้ขาดความเข้าใจในสิ่งต่างๆ แม้แต่ในพระวจนะของพระเจ้า จริงอยู่ที่ว่าเปโตรและยากอบเป็นคนขาดการศึกษาตามความคิดของผู้มีการศึกษาสูงในสมัยนั้น แต่เขาได้รับการศึกษาที่ดีที่สุดในโลก การศึกษาของเขาเป็นการศึกษาจากสวรรค์ที่แทบเท่าของครูที่ยิ่งใหญ่ แม้สภาสูงก็ประหลาดใจ แล้วสังเกตว่าพวกเขาเคยอยู่กับพระเยซู

บางคนกล่าวว่า ถ้าเราต้องการเทศนา เราก็เพียงแค่เปิดปากของเราและพระเจ้าจะทรงเติมคำเข้ามา โดยนำมาจากบันทึกในมัทธิว 10:19 สิ่งที่พระเยซูทรงสอนในข้อความนี้มีความง่ายมาก ไม่ใช่ว่าพระองค์จะทรงใส่คำเทศนาในปากของเรา แต่พระเจ้าจะทรงให้ถ้อยคำแก่ต่างให้กับเราหากเราถูกพิพากษาเพราะข่าวประเสริฐ

2 ทิโมธี 2:15 กล่าวว่า “จงอุตส่าห์สำแดงตนว่าได้ทรงพิสูจนแล้ว เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” เราต้องมีสติปัญญาอันเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

ข้อ 1, 2 เปาโลไม่ได้ไปที่เมืองโครินธ์เพื่อเทศนาข่าวดีทางสังคม หรือเป็นนักพูดที่กล่าวคำสละสลวยเพื่อหาเสียงทางการเมือง แต่เขาไปเพื่อเทศนาคำพยานของพระเจ้า คำพยานนี้เกี่ยวกับอำนาจในการตาย การฝังและฟื้นขึ้นจากความตายของพระเยซูคริสต์

เปาโลเพิ่งจะกลับจากกรุงเอเธนส์ (กิจการ 17:15-34) และพบว่าไม่สามารถสร้างคริสตจักรจากผู้ที่ชอบโต้เถียงและผู้ที่ฉลาดในโลกนี้ได้ ในเมืองโครินธ์ เปาโลตั้งใจว่าจะไม่ไขว่ไขว่ไปโต้เถียงทางปัญญาที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใดๆ

ข้อ 3 บางคนนึกภาพเหล่าอัครทูตว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถเหนือมนุษย์ เปาโลไม่ได้เป็นผู้มีความสามารถเหนือมนุษย์ เขามีความอ่อนแอในชีวิตเหมือนกับท่านและข้าพเจ้ามี เขาไปที่โครินธ์ด้วยความอ่อนแอ ความกลัวและหวาดหวั่นเป็นอย่างมาก แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังประกาศพระวจนะของพระเจ้าด้วยความกล้าหาญ

ข้อ 4 การเทศนาของเปาโลไม่ระรื่นหู เพราะมนุษย์ไม่สะทกสะท้านด้วยการเทศนาเช่นนั้น ถ้อยคำของเขาแสดงความรู้สึกลึกและแสดงให้เห็นอำนาจของพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่อย่างแท้จริง การทรงเจิมจากฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้ถ้อยคำของเขามีอำนาจที่ทำให้คนเปลี่ยนแปลง (กิจการ 1:8) ทำไมเปาโลจึงทำเช่นนั้นในการรับใช้ของตนได้ นั่นก็เป็นเพราะการอดอาหารและการอธิษฐาน (ดู 2 โครินธ์ 6:5; 11:27; โรม 1:9; เอเฟซัส 1:16; ฟิลิปปี 4:6; 1 เธสะโลนิกา 1:2; 2 ทิโมธี 1:3)

ข้อ 5 ความเชื่อต้องเกิดจากอำนาจของพระวจนะของพระเจ้า

“ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระคริสต์” (โรม 10:17) สติปัญญาของมนุษย์กล่าวว่า “ไม่มีการอัศจรรย์” แต่อำนาจของพระวจนะของพระเจ้านั้นสำคัญเกิดขึ้น สติปัญญาของมนุษย์ไม่มีอำนาจที่จะปล่อยมนุษย์ซึ่งถูกมัดไว้กับความบาปของโลกนี้ได้ แต่อำนาจของพระวจนะของพระเจ้าช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากความบาปของตนและจากโลกนี้ได้ ความเชื่อในพระวจนะของพระเจ้าทำให้พระวจนะของพระเจ้านั้นมีอำนาจในชีวิตของท่าน

ข้อ 6-8 สติปัญญาของพระเจ้าเป็นข้อล้าลึกที่ทรงซ่อนจากยุคอื่นๆ

(ซาตานไม่รู้จักข้อล้าลึกของพระเจ้า ดูข้อ 8) ข้อล้าลึกในที่นี้หมายถึงการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า (1 ทิโมธี 3:16) ความจริงของพระเจ้าถูกซ่อนไว้จากผู้มีปัญญาของโลกนี้ (ดูมัทธิว 13:9-13) พระเจ้าประทานข้อล้าลึกที่ยิ่งใหญ่สิบเอ็ดประการไว้ในพระคัมภีร์ โดยแปดข้อสำแดงออกในจดหมายของเปาโล ข้อหนึ่งสำแดงออกโดยพระเยซูคริสต์ และสองข้อโดยยอห์นผู้เขียนวิวรณ์ (สามารถศึกษาได้จาก The Eleven Mysteries of God (ข้อล้าลึกสิบเอ็ดประการของพระเจ้า) วิธีเดียวที่จะรู้และเข้าใจข้อล้าลึกเหล่านี้ได้โดย

“เราทั้งหลายไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา” (1 โครินธ์ 2:12)

การเข้าใจผลดีที่แท้จริงของชีวิต

(อ่านข้อ 9-16)

ข้อ 9 ผลดีในการเป็นธรรมิกชนของพระเจ้า

ผลดีเหล่านี้ไม่สามารถมองเห็นหรือได้ยินได้ด้วยสัมผัสทางธรรมชาติ แต่ไม่ใช่ความลึกซึ้งที่มีใครรู้จัก พระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ทรงสำแดงสิ่งเหล่านี้แก่ผู้ที่แสวงหาความจริงทางฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง

ข้อ 10 เราสามารถเห็นและเข้าใจความจริงที่ล้าลึกของพระเจ้าได้ทางพระวิญญาณ

ความจริงของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งสำหรับทารกในพระคริสต์ แต่สำหรับผู้ที่ยังเนื้อหนังไว้เบื้องหลังและแสวงหาความเข้าใจทางฝ่ายวิญญาณจากพระวจนะของพระเจ้า ใจทางฝ่ายเนื้อหนังไม่สามารถเข้าใจความล้าลึกแห่งความจริงของพระเจ้าได้

สำหรับคริสเตียนที่ไม่เอาจริงเอาจัง สวรรค์คือบ้านหลังเล็กในสวรรค์ หรือสถานที่ซึ่งพวกเขาจะพบแม่และพ่ออีกครั้ง

สำหรับคริสเตียนที่เอาจริงเอาจัง สวรรค์คือสง่าราศีที่จะได้ปกครองและครอบครองร่วมกับพระคริสต์

สำหรับคริสเตียนที่ไม่เอาจริงเอาจัง ความบริสุทธิ์และการแยกตนออกจากโลกทำให้เขาอดเพลิดเพลินกับชีวิตนี้

สำหรับคริสเตียนที่เอาจริงเอาจัง ความบริสุทธิ์คือเกียรติอันยิ่งใหญ่ในการเป็นตัวแทนของกษัตริย์ของทุกยุคสมัย ทั้งในวิถีชีวิตและในการเป็นทูตในแผ่นดินต่างชาตินี้ ความตื่นเต้นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือ การเป็นเหมือนพระเจ้า ผู้ตรัสว่า “เจ้าทั้งหลายต้องบริสุทธิ์ เพราะเราพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์” (เลวีนิติ 19:2)

สำหรับคริสเตียนที่ไม่เอาจริงเอาจัง เขาจะใช้ชีวิตโดยยึดติดกับสิ่งของ ความเพลิดเพลินและความคิดเห็นของโลกนี้

สำหรับคริสเตียนที่เอาจริงเอาจัง เขาจะใช้ชีวิตที่นำไปสู่โลกที่ดีกว่า สิ่งของที่ดีกว่าและความเพลิดเพลินชั่ววันรันดร ความคิดของเขาคือ เขาเป็นคนแปลกถิ่นที่ท่องเที่ยวไปในแผ่นดินนี้ และพักอาศัยชั่วคราวเพื่อไปยังเมืองของพระเจ้า

ข้อ 11 ไม่มีใครรู้เกี่ยวกับชีวิตของมนุษย์คนหนึ่ง นอกจากตัวเขาเอง

ไม่ว่าคนๆ หนึ่งจะใกล้ชิดกับคนอื่นคนมากเพียงใด แต่เขาไม่สามารถรู้จักใจและชีวิตของคนๆ นั้น ในทางเนื้อหนังเป็นเช่นนั้น เราอาจไม่รู้ความคิดภายในของมนุษย์ แต่เรามีของประทานในพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าภายในเรา เราจึงสามารถรู้พระทัยของพระเจ้าได้ การรู้พระทัยของพระเจ้าทำให้เรามีหน้าที่ในการปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ (ดูโรม 8:11-14; กาลาเทีย 5:24, 25)

ข้อ 12, 13 ธรรมิกชนของพระเจ้าซึ่งประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่ของวิญญาณแห่งโลกนี้ (วิญญาณแห่งเนื้อหนัง อยู่ในทางโลก มักมากในกาม)

ธรรมิกชนของพระเจ้าซึ่งประกอบด้วยพระวิญญาณสามารถเข้าใจบรรดาสิ่งที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้โดยง่ายและไม่มีข้อจำกัด แต่เขาต้องระวังไม่ให้กลับไปหาปัญญาของมนุษย์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสอนเราไม่ให้เปรียบเทียบคุณค่าสิ่งต่างๆ ทางธรรมชาติกับทางฝ่ายวิญญาณ เพราะเป็นโลกที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงและอาจก่อให้เกิดความสับสนได้ เราไม่ควรเปรียบเทียบความมั่งคั่งของโลกนี้ที่มีอยู่เพียงชั่วคราวกับความมั่นคงนิรันดรของพระคริสต์ เราไม่ควรเปรียบเทียบความยินดีทางกามที่มีอยู่เพียงชั่วคราวกับความยินดีแห่งความหวังที่มีอยู่ในเรา ดาวิดเกือบจะหันหลังไปจากพระเจ้าเมื่อเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ ทางเนื้อหนังกับทางวิญญาณ (อ่านสดุดี 73) เมื่อดาวิดมาสู่ที่ประทับของพระเจ้าในท้ายที่สุดและเห็นจุดจบของคนบาป เขาได้กลับคืนสู่พระเจ้า

เราต้องเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ ทางฝ่ายวิญญาณกับทางฝ่ายวิญญาณ เราต้องมองไปไกลกว่าชีวิตในโลกนี้ แล้วเราจะเห็นว่าการที่เราต้องละทิ้งสิ่งต่างๆ ในเวลานี้เพื่อให้ได้มาซึ่งชีวิตนิรันดรนั้นเป็นสิ่งคุ้มค่า

ข้อ 14-16 ถ้าท่านเป็นคริสเตียนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ท่านจะไม่สามารถเข้าใจวิถีทางของพระเจ้าได้

คำกล่าวนี้เป็นจริงอย่างยิ่งในเรื่องมาตรฐานความบริสุทธิ์ตามพระคัมภีร์ เหตุผลที่ต้องมีการประพฤติที่ซบถธรรมเป็นเรื่องทางฝ่ายวิญญาณ บางคนล้อเลียนเกี่ยวกับมาตรฐานการแต่งกายและผู้ที่แยกตนออกเพื่อพระเจ้า แต่นั่นแสดงให้เห็นว่าคนเหล่านั้นอยู่ทางฝ่ายเนื้อหนัง (ดูโรม 8:5-9; กาลาเทีย 5:16-18)

ผู้ที่มีใจทางฝ่ายวิญญาณจะไม่ปรารถนาสิ่งต่างๆ ของโลกนี้ แต่จะมีจิตใจอยู่กับสวรรค์ (ฮีบรู 11:13-16) อัครทูตเปโตรตักเตือนเราว่า “ดูก่อนท่านที่รัก ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลาย **ผู้อาศัยในโลกอย่างโลกไม่เป็นบ้านเกิดเมืองนอน** ให้เว้นจากตัณหาของเนื้อหนัง ซึ่งเป็นข้าศึกต่อวิญญาณจิตของท่าน” (1เปโตร 2:11)

1 โครินธ์

บทที่สาม

บทเรียนที่สาม

คริสเตียนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังไม่สามารถเติบโตได้

(อ่านข้อ 1-4)

ข้อ 1 บางคนคิดว่าคำว่า “ผู้ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง” หมายถึงผู้ที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ ซึ่งไม่ถูกต้อง มีสามคำที่อัครทูตเปาโลใช้ในจดหมายของเขาเพื่ออธิบายสถานะของมนุษย์

1. ผู้ที่อยู่ “ฝ่ายเนื้อหนัง”

แม้ว่าผู้นี้จะได้รับการเพิ่มเติมในพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เขามีชีวิตอยู่ใน “เนื้อหนัง” เขายังคงมีชีวิตตามธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนัง (ดูโรม 7)

2. ผู้ที่อยู่ “ฝ่ายธรรมชาติ” (ชาวโลก)

ผู้ที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ซึ่งไม่ทราบคำสั่งของพระเจ้า (ดู 1 โครินธ์ 2:14)

3. ผู้ที่อยู่ “ฝ่ายวิญญาณ”

ผู้ที่ได้รับการเพิ่มเติมซึ่งไม่ได้ดำเนินตามฝ่าย “เนื้อหนัง” แต่ตามพระวิญญาณ (กาลาเทีย 6:1)

เปาโลบอกกับคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ว่า “ท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนกับท่านเป็นทารกในพระคริสต์”

(ศึกษาเรื่องนี้ได้จาก “7 Men and Two Natures” (สภามนุษย์ 7 แบบและธรรมชาติ 2 แบบ))

ข้อ 2-4 **ทำไมชาวโครินธ์จึงยังเป็นทารกในพระคริสต์**

เหตุผลที่พวกเขาไม่เติบโตเป็นเพราะเขาไม่ดำเนินตามความจริงแห่งพระวจนะของพระเจ้า ทารกไม่ได้เติบโตขึ้นเพียงเพราะดีมนม แต่จะเติบโตได้เพราะร่างกายดูดซึมเอาสารอาหารที่จะช่วยให้ร่างกายเติบโตเข้าไป ผู้ที่เชื่อกันเดียวกัน จะไม่เติบโตเพียงเพราะได้ยินพระวจนะของพระเจ้า ยกอบกล่าวว่า “แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการลวงตนเอง” (ยกอบ 1:22)

ผู้ที่ไม่อธิษฐานและไม่เชื่อฟังพระวจนะจะคงเป็นทารกในพระคริสต์

แม้ว่าของประทานฝ่ายพระวิญญาณจะดำเนินการในคริสตจักรโครินธ์ แต่ก็มีการแบ่งแยกและทุ่มเถียงกัน พวกเขาไม่ได้ดำเนินในฝ่ายวิญญาณ แต่ดำเนินทางฝ่ายเนื้อหนัง

พระเจ้าทรงเป็นฤทธิอำนาจ ผู้รับใช้ป็นช่องทาง

(อ่านข้อ 5-8)

เพื่อช่วยให้เข้าใจเกี่ยวกับการรับใช้ของเปาโลอย่างถูกต้อง ตอนนี้ข้าพเจ้าจะอธิบายเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่สำคัญในเรื่องตำแหน่งของผู้รับใช้ชาวประเสริฐ

ข้อ 5-7 ผู้รับใช้เป็นผู้รับใช้เพียงช่องทางหรือเครื่องมือที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อนำความจริงไปสู่มนุษย์ คนหนึ่งปลูก คนหนึ่งรดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต ผู้รับใช้จะต้องได้รับความเคารพในตำแหน่งของเขา แต่**เกียรติทั้งหมด**เป็นของพระเจ้า ไม่มีมนุษย์คนใดจะได้รับเกียรติ

ข้อ 8 เปาโลกล่าวว่า “คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน” หรือหมายความว่า “ไม่มีการแตกร้างหรือทุ่มเถียงกันในพวกเรา (เปาโล อปอลโล เปาโล) เพราะเราเป็นพวกเดียวกัน”

รางวัลของผู้รับใช้ไม่ใช่การสรรเสริญจากมนุษย์ หรือผลลัพธ์ที่มองเห็นได้ แต่เป็นตามการทำงานของผู้รับใช้เอง

เราจะทำงานในการรับใช้พระเจ้าได้อย่างไร

(อ่านข้อ 9-11)

ข้อ 9 ข้อนี้มีความสำคัญเกี่ยวกับการรู้วิธีการเป็นผู้ทำงานที่ก่อให้เกิดผลสำหรับพระเจ้า บางคนเชื่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเหมือนเครื่องมือที่ให้อำนาจในการทำงานเพื่อพระเจ้า แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงทำงานเช่นนั้น เราจะต้องไม่**ทำงานเพื่อพระเจ้า** เพราะนี่เป็นคริสตจักรของพระองค์ ถ้าเราทำงานให้มีผลลัพธ์ จะต้องเป็นตามน้ำพระทัยและตาวีถีทางของพระองค์

เราจะต้องเข้าใจว่าวิถีทางของพระเจ้าไม่ใช่วิถีทางของเรา

ผู้รับใช้ทำงานและตรากตรำอย่างจริงจัง**เพื่อพระเจ้า** แต่ไม่เกิดผล ภายหลังต่อมา พบว่า เมื่อเขาอธิษฐานและอนุญาตให้**พระเจ้านำเขา**เพื่อเป็นผู้ทำงานร่วมกับพระเจ้า ผลที่ไม่น่าเชื่อก็เกิดขึ้น

ข้อ 10-11 รากฐานจะต้องถูกต้อง พระเยซูทรงอธิบายเรื่องนี้ในอุปัมาในมัทธิว 7:24-27 และลูกา 6:47-49 พระเยซูคริสต์ทรงเป็นศิลามุมเอก และเราสร้างขึ้นไปบนถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะและอัครทูตเพื่อให้รากของเราในพระวจนะของพระเจ้าบริบูรณ์ (ดูเอเฟซัส 2:19-22)

การรับใช้สองประเภท

(อ่านข้อ 12-17)

ข้อ 12-14 งานที่มนุษย์ทำจะถูกทดลองในวันแห่งความยากลำบาก งานที่คงทนอยู่จะได้รับรางวัล (ดู 1 โครินธ์ 9:17; ดาเนียล 12:3)

ข้อ 15 งานที่เผาไหม้จะทำให้มนุษย์หมดสิ้นทุกอย่าง โดยไม่มีรางวัลให้ เขาแทบจะไม่รอดจากไฟ บางคนสอนเกี่ยวกับความปลอดภัยนิรันดร์จากข้อพระคัมภีร์นี้ พวกเขา กล่าวว่า งานของมนุษย์อาจจะสูญหายไป แต่เขาจะไม่หลงหาย บางคนใช้ข้อ

พระคัมภีร์นี้เพื่อสอนหลักคำสอนเกี่ยวกับการล้างบาปด้วยไฟ คำตอบของการสอนทั้งสองแบบนี้มีอยู่ในข้อพระคัมภีร์สองข้อถัดไป

ข้อ 16-17 หากทำให้วิหารของพระเจ้ามีมลทิน ก็จะถูกทำลาย

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวไว้ชัดเจนว่าผู้ที่มีมลทินจะถูกพิพากษาให้ถูกทำลายชั่วนิรันดร์ด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้า เป็นไปได้ที่คนๆ หนึ่งจะหันหลังไปจากพระเจ้าและเมื่อทำอย่างนั้น เขาอยู่ภายใต้การแช่งสาปนิรันดร์จากไฟ (ดู 2 เปโตร 2; ฮีบรู 10:26-39)

ความโง่ในการไถ่อดมมนุษย์

(อ่านข้อ 18-23)

เปาโลสรุปคำแนะนำของเขาเกี่ยวกับความโง่เขลาในการตามมมนุษย์ แทนที่จะตามพระคริสต์

ข้อ 19 นี่เป็นความคิดตามอย่างโลก และปัญญาของโลกเป็นเรื่องโง่เขลา การบูชาคนเก่งเป็นการโง่ เพราะเนื้อหนังทั้งหมดจะพินาศไป

ข้อ 20-23 ไม่มีมนุษย์คนใดจำเป็นต้องไถ่อด หรือเห็นว่าคนอื่นมีค่าควรแก่การไถ่อด เพราะทุกสิ่งที่เราได้จากพระเจ้าเท่านั้น หากไม่มีพระองค์แล้ว เราก็ไม่มีอะไรเลย

สติปัญญาของพระเจ้าไม่ใช่เพื่อไถ่อดมมนุษย์ ผู้ซึ่งไม่มีอะไรในตนเองเลย แต่เพื่อให้สง่าราศีแก่พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงจัดหาของประทานอันดีทุกอย่างและของประทานอันเลิศทุกอย่าง

1 โครินธ์

บทที่สี่

บทเรียนที่สี่

การตัดสินใจรับใช้ไม่ใช่หน้าที่ของมนุษย์

(อ่านข้อ 1-8)

ข้อ 1 ผู้รับใช้พระวาระของพระเจ้าดำรงตำแหน่งแห่งเกียรติในงานของพระเจ้า คำว่า “ถือว่า” ในข้อนี้หมายถึง “นับถือหรือเห็นค่า” ทำให้ไม่จำเป็นต้องให้เกียรติและนับถือ เพราะผู้รับใช้คือผู้อารักขาหรือผู้ดูแลสิ่งล้ำลึกของพระเจ้า และตำแหน่งดังกล่าวสมควรที่จะได้รับเกียรติ

ข้อ 2 ผู้รับใช้จะต้องสัตย์ซื่อในการดูแลและยึดมั่นข้อล้ำลึกแห่งคำสอนของพระคัมภีร์ เขาจะต้องยึดมั่นความจริง และต้องเทศน์พระคำของพระเจ้าทั้งสิ้น (ดูกิจการ 20:27)

ข้อ 2-4 คริสตจักรกำลังตัดสินใจว่าการรับใช้ของเปาโลและของอปอลโลนั้น ของใครยิ่งใหญ่ที่สุด แต่อัครทูตเปาโลบอกว่า พระเจ้าเท่านั้นสามารถตัดสินและพิพากษาคุณค่าของการรับใช้ของคนๆ หนึ่งได้

ข้อ 5 มนุษย์คนหนึ่งอาจจะพูดคล่องและสามารถหว่านล้อมได้ในภายนอก แต่พระเจ้าไม่ได้พิพากษาคนหนึ่งจากสิ่งที่เห็นหรือได้ยิน คนๆ หนึ่งอาจทำงานได้เพื่อการไถ่รอดหรือเงินรางวัล และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเปิดเผยสิ่งทั้งหลายที่ซ่อนอยู่ในใจได้ (ดูเยเรมีย์ 11:20; 17:9, 10)
คำตักเตือนของเปาโลคือ ไม่ใช่เพื่อนับถือผู้รับใช้คนหนึ่งมากกว่าคนอื่น ๆ เพราะพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทราบว่ารางวัลที่แท้จริงของแต่ละคนคืออะไร

ข้อ 6-8 อย่ามีความมโหฬารฝ่ายวิญญาณ เราไม่ควรมีความมโหฬารฝ่ายวิญญาณหรือพองตัวเพราะความสามารถของเรา สิ่งสำคัญคือ ทุกสิ่งที่มนุษย์มีนั้นมาจากพระเจ้า ตัวของมนุษย์เองไม่มีอะไรเลย พระเจ้าเท่านั้นที่ให้ความสามารถที่จะเคลื่อนไหวหรือใช้เสียงของเราได้ (ดูโยบ 2:2-3; อีสยาห์ 64:6; ลูกา 17:7-10; 1 โครินธ์ 9:16-17)

ข้อล้ำลึกของพระเจามี 11 ประการ เรียกว่า “ข้อล้ำลึกที่ยิ่งใหญ่” สามารถสั่งซื้อหนังสือ “The 11 Mysteries of God” (ข้อล้ำลึก 11 ประการของพระเจ้า) จากสำนักพิมพ์ Apostolic Book Publishers, 9643 N. Ivanhoe, Portland, OR 97203

อัครทูตเปาโลเป็นตัวอย่างในการถ่อมใจ

(อ่านข้อ 9-13)

ในสมัยนี้ มีผู้ที่จะถือว่าตนเองเป็นอัครทูต แต่เขามักจะใช้ชีวิตอย่างหรูหรา มีชื่อเสียงและเกียรติยศ อัครทูตเปาโลบรรยายเกี่ยวกับตำแหน่งอัครทูตที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ดังนี้

ข้อ 9 ชีวิตของอัครทูตแควนไว้บนเส้นด้าย พวกเขาได้รับ “แต่งตั้งให้เสียสละ” เขาไม่เคยได้รับการนับถือหรือสรรเสริญแต่ถูกผู้คนรังเกียจ ดูถูก หัวว่าเง (ดูฮีบรู 10:33)

ข้อ 10 คนทั้งหลายถือว่าเขาไม่มีสามัญสำนึก เป็นผู้นำหัวเหาะเหาะ แต่กลับถือว่าผู้ที่นั่งอยู่เฉยๆ และพิพากษามีความฉลาด (ดูกิจการ 26:24-25)

ข้อ 11-13 เขาไม่อายุที่จะต้องโดนเรียกว่า คนโง่ หรือทนทุกข์เพราะทำงานของพระเจ้า ความอับอายที่เขาต้องประสบมีดังต่อไปนี้

1. เขาถูกเกลียดชัง (ข้อ 10)
2. เขาทนทุกข์เนื่องจากความหิว (ข้อ 11)
3. เขาทนทุกข์เนื่องจากความกระหาย (ข้อ 11)
4. เขาไม่มีบ้านของตนเอง
5. เขาไม่ได้ทำงาน “เต็มเวลา” แต่ต้องทำงานหนักเพื่อหาเลี้ยงชีพ
6. เขาถูกด่าว่า (ทนทุกข์กับการใช้ภาษาหยาบคาย)
7. เขาถูกข่มเหง
8. เขาถูกใส่ร้าย (ทำให้อับอาย ชื่อเสียงถูกทำลายเพราะการกล่าวร้ายและหมิ่นประมาท)
9. เขาถือว่าเป็นคนสกปรก (ส่วนเกินของโลกนี้ คนที่ไม่มีใครคบ ไม่มีค่า ไม่เป็นที่ยอมรับ)

ทั้งๆ ที่เป็นเช่นนั้น เขากลับอวยพรผู้ที่ข่มเหงและด่าทอเขา และอธิษฐานวิงวอนให้ผู้ที่ใส่ร้ายเขา

ตัวอย่างของอัครทูตในการถ่อมใจและความอดทนเป็นตัวอย่างของพระคำที่พระเจ้าทรงตรัสในการอวยพรในมัทธิว 5

การเป็นคนสัตย์ซื่อ

(อ่านข้อ 14-17)

ข้อ 15, 16 เปาโลเป็นพ่อของคริสตจักรในโครีนธ์ อัครทูตเปาโลได้บอกให้เขาแสดงคุณสมบัติที่ธรรมชาติของคนทุกคนจะต้องมีเพื่อให้คริสตจักรมีความแข็งแกร่งได้

คุณสมบัตินี้คือ ความสัตย์ซื่อ ต่อผู้นำที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นผู้นำที่แท้จริง เปาโลเป็นพ่อของเขาและตัวอย่างชีวิตและคำแห่งความจริงพิสูจน์ให้เห็นว่าการรับใช้ของเขานั้นควรค่าที่จะได้รับความสัตย์ซื่อจากคนทั้งหลาย เปาโลสามารถพูดได้อย่างแท้จริงว่า “ขอให้ท่านทำตามอย่างข้าพเจ้า”

ข้อ 17 เปาโลส่งทิโมธีไปที่เมืองโครีนธ์เพื่อสอนคริสตจักรเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตตามข่าวประเสริฐที่อัครทูตเปาโลได้ให้ไว้ การเปลี่ยนผู้นำเป็นวิธีการเปลี่ยนที่ครูอาจารย์ควรจะทำ ดังที่เปาโลบอกกับคริสตจักรนี้ให้ฟังคำของทิโมธี อัครทูตเปาโลไม่ได้รับรองคนที่เขาไม่รู้จักหรือคนที่ความคิดและคำสอนแตกต่างไปจากเขา (อ่านเกี่ยวกับคุณสมบัตินี้ของทิโมธีในฟิลิปปี 2:19-23)

อำนาจของผู้รับใช้

(อ่านข้อ 18-21)

ข้อ 18-20 คริสตจักรมีอำนาจในการอนุญาตหรือว่ากล่าว (ดูมัทธิว 16:17-19) อัครทูตเปาโลใช้อำนาจของอัครทูตอย่างแท้จริง เขาพร้อมที่จะไปเมืองโครินธ์เพื่อว่ากล่าวไม่ใช่ด้วยถ้อยคำ แต่ด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แก่ผู้ที่พองตัวและมีความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองผิดไป การต่อต้านผู้นำด้วยความมโหดทางฝ่ายวิญญาณไม่ใช่สิ่งใหม่เลย (ดูกันดารวิถี 12:1-10; 16:3-32)

1 โครินธ์

บทที่ห้า

บทเรียนที่ห้า

วิธีแก้ปัญหาคาบาปในคริสตจักร

(อ่านทั้งบท)

ข้อ 1 คริสตจักรเมืองโครินธ์มีความยินดีในความรักและความอดทนของตน เขาคิดว่าได้แสดงความรักและความกรุณาของคริสเตียนที่ยิ่งใหญ่โดยมองข้ามความผิดบาปที่เห็นได้ชัดของผู้ที่อ้างว่าเชื่อ ความคิดที่ว่าคริสตจักรได้แสดงความรักที่ยิ่งใหญ่เมื่อยอมรับผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในความบาปมาเป็นพี่น้องยังคงมีอยู่อย่างแพร่หลาย

ข้อ 2, 3 แทนที่คริสตจักรจะโศกเศร้าหรือเสียใจที่พี่น้องคนนี้ทำ ความผิดบาป แต่กลับโยนโทษที่ตนเองไม่ได้ตัดสินชีวิตของผู้อื่น เมื่อได้ยินเกี่ยวกับความผิดทางกามของชายคนนั้นแล้ว อัครทูตเปาโลประกาศอย่างกล้าหาญว่า “เสมือนว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย ข้าพเจ้าได้ตัดสินลงโทษคนที่ได้กระทำความผิดเช่นนั้น”

ข้อ 4, 13 การตัดสินของเปาโลคือ จะต้องนำการล่วงประเวณีนี้ออกไปจากคริสตจักรเพื่อที่เนื้อหนังของชายคนนี้จะถูกทำลาย แต่วิญญาณจิตของเขาจะรอด

ข้อ 6, 7 ความผิดบาปที่ปล่อยทิ้งไว้ในคริสตจักรจะส่งผลกระทบต่อร่างกายผู้ที่เชื่อทั้งหมด ดังนั้น ต้องมีการกวาดล้างหรือขจัดความผิดบาปเหล่านั้นออกไป ไม่ใช่เรื่องโหดร้ายที่จะขจัดผู้ชายคนหนึ่งซึ่งอ้างว่าเป็นธรรมิกชนของพระเจ้าแต่ในความจริงอยู่ในความผิดบาปที่ร้ายแรงออกไปจากคริสตจักร เป็นการโหดร้ายที่จะปล่อยคนเช่นนั้นไว้ในคริสตจักร วัตถุประสงค์ในการขจัดผู้ที่ทำผิดออกไปจากการเป็นสมาชิกคือเพื่อจิตวิญญาณของเขาจะได้รอด (ข้อ 5)

ในคริสตจักร มีที่พักพิงอยู่ ผู้ที่เชื่อมีหน้าที่รับผิดชอบในการรักษาที่พักพิงนี้ให้สะอาดและบริสุทธิ์เพื่อที่พระวิญญาณของพระเจ้าจะสถิตอยู่กับชนชาติของพระองค์ได้ พระคัมภีร์สอนว่าเราจะต้องตัดสินผู้ที่อยู่ในคริสตจักร (นั่นคือ ให้รักษาคริสตจักรให้สะอาดและมีระเบียบ) (ข้อ 13)

พระเจ้าจะไม่เข้ามาทำสิ่งที่เรามีหน้าที่จะต้องทำ พระคัมภีร์กล่าวอีกว่า “ส่วนคนภายนอกนั้นพระเจ้าจะทรงตัดสินลงโทษ” ดังนั้น บุคคลที่อ้างว่าเป็นธรรมิกชนและยังทำความบาปนั้นไม่สามารถพักพิงในคริสตจักรได้

ข้อ 6 ถ้าเขาไม่ออกจากคริสตจักร ร่างกายทั้งหมดจะได้รับผลกระทบ ให้สังเกตว่า เชื้อเพียงเล็กน้อยทำให้**แปงดิบพู่ทั้งก้อน**

ข้อ 7-13 หลังจากคนหนึ่งถูกนำออกจากคริสตจักร ธรรมิกชนจะต้องไม่คบกับเขา (ให้สังเกตว่าเปาโลกล่าวไว้ชัดเจนว่า เขาไม่ได้หมายถึงผู้ที่อยู่ในโลก ดูข้อ 11) และจะต้องหลีกเลี่ยงคนเช่นนั้น (ดูโรม 16:17; 2 เธสะโลนิกา 3:6 และ ทิตัส 3:10-11) วัตถุประสงค์สุดท้ายในการตัดสินลงโทษคนๆ หนึ่งให้ออกจากคริสตจักรคือ เพื่อช่วยให้เขารอด ไม่ใช่เพื่อประณามเขาว่าหมดหวังแล้ว บุคคลที่เปาโลพูดถึงในบทนี้ในภายหลังได้กลับคืนมาสู่คริสตจักรหลังจากที่ได้ทำลายเนื้อหนังไปแล้ว (ดู 2 โครินธ์ 2:6-9)

อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับระเบียบการปกครองคริสตจักรที่เหมาะสมได้จาก A Biblical Approach to Theological Church Government (ระบบการปกครองคริสตจักรของพระเจ้าตามอย่างพระคัมภีร์) สำนักพิมพ์ Apostolic Book Publishers, 9643 N. Ivanhoe St., Portland 97203

1 โครินธ์

บทที่หก

บทเรียนที่หก

ธรรมิกชนจะต้องไม่ว่าความกันต่อหน้าศาล

(อ่านข้อ 1-8)

ข้อ 1 อัครทูตเปาโลห้ามไม่ให้ธรรมิกชนฟ้องธรรมิกชนอีกคนหนึ่งในศาล ธรรมิกชนจะต้องเป็นผู้ตัดสินการโต้เถียงนี้เอง

ข้อ 2 ข้อนี้แสดงให้เห็นตำแหน่งสูงสุดของธรรมิกชน

ธรรมิกชนจะพิพากษาโลก สิ่งที่อยู่ในชีวิตและระบบโลกนี้ (ดูข้อ 4)

ข้อ 3 มากยิ่งไปกว่านั้น ธรรมิกชนของพระเจ้าจะพิพากษาทูตสวรรค์

ข้อ 4, 5 ข้อนี้ถูกแบ่งอย่างไม่ถูกต้อง ประโยคแรกของข้อที่ 5 จะทำให้ใจความสมบูรณ์ ข้อความที่ถูกต้องควรจะเป็น “เมื่อพวกท่านเป็นความกันเรื่องชีวิตนี้ ท่านจะตั้งคนที่คริสตจักรนับถือน้อยที่สุดให้ตัดสินหรือ ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ ก็เพื่อให้ท่านละเอียดใจ ในพวกท่านไม่มีสักคนหนึ่งหรือ ที่มีสติปัญญา”

เปาโลกล่าวว่า “น่าอายที่พวกท่านไม่สามารถตั้งผู้ที่มีสติปัญญาเพื่อตัดสินความระหว่างพี่น้องในคริสตจักรได้”

ปัญหาที่โครินธ์คือ แม้ว่าในวันหนึ่ง คริสตจักรจะตัดสินโลกนี้และทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาป พวกเขากลับปล่อยให้ผู้ที่คริสตจักรนับถือน้อยที่สุดเป็นผู้พิพากษาศิสตจักรของเขา

ข้อ 6, 8 การตักเตือนของอัครทูตเปาโลดำเนินไปถึงรากของปัญหา “ทำไมท่านไม่ใช่ชีวิตให้เหมือนกับคริสเตียนที่แท้จริง ถ้าท่านเป็นธรรมิกชนที่แท้จริง ทำไมท่านจึงไม่ทนกับการถูกข่มเหง แทนที่จะเป็นผู้ข่มเหง โกงพี่น้องของท่านเองโดยนำเขาไปที่ศาล”

คริสตจักรจะต้องบริสุทธิ์

(อ่านข้อ 9-12)

ข้อ 9, 10 ตอนนี เปาโลกล่าวถึงผู้ที่จะได้ไม่เข้าในแผ่นดินของพระเจ้า ให้สังเกตว่าอย่างแรกคือ คนอธรรม ธรรมิกชนที่ได้รับการไถ่ซึ่งไม่สามารถรักษาชีวิตบริสุทธิ์ด้วยการมีชีวิตที่ชอบธรรมได้จะไม่สามารถรับมรดกในแผ่นดินของพระเจ้า เป็นสิ่งสำคัญที่จะจดจำว่า คำเตือนที่อยู่ในข้อ 9 “อย่าหลงเลย” วิญญาณแห่งการหลอกลวงสามารถปิดตาของมนุษย์ไม่ให้เห็นการละเมิดของตนเองได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น กระแຈแห่งพระวจนะของพระเจ้าจะบิดเบือนไปในสายตาของเขา และเขาจะไม่เห็นตัวเองเหมือนที่ควรจะเป็น (ดูยากอบ 1:22-25)

ข้อ 11 ฤทธิ์เดชอำนาจของพระเจ้าสามารถช่วยให้รอดพ้นจากความบาปทุกอย่างได้ “แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น” แต่ตอนนี้พวกท่านเปลี่ยนไปแล้ว เราเปลี่ยนแปลงไปได้อย่างไร ด้วยการชำระล้างจากพระโลหิตของพระเยซู

คริสต์ในการกลับใจใหม่ การบัพติศมาในน้ำด้วยพระนามของพระองค์ และการรับอำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดู กิจการ 2:38)

ธรรมิกชนได้รับการชำระล้างและเป็นผู้ชอบธรรมด้วยอำนาจในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 12 ธรรมิกชนที่แท้จริงเลือกที่จะมีชีวิตที่บริสุทธิ์ต่อพระเจ้า เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้” หรือหมายถึง “ข้าพเจ้าสามารถใช้ร่างกายทำอะไรก็ได้ แต่ข้าพเจ้าจะไม่เป็นทาสของความผิดบาปใดๆ” เปาโลกล่าวถ้อยคำนี้ซ้ำอีกใน 1 โครินธ์ 10:13

บางสิ่งไม่ใช่ความบาปในตัวเอง แต่ไม่ใช่ว่าทุกสิ่งมีประโยชน์ “จงเว้นเสียจากสิ่งที่ชั่วทุกอย่าง”

ถ้าธรรมิกชนทุกคนปฏิบัติตามกฎที่ง่ายนี้ จะไม่มีใครกระทำบาปทางกายซึ่งคอยดักธรรมิกชนของพระเจ้าผู้ไม่ได้สงสัยว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นบาป

จงหลีกเลี่ยงเสียจากการล่วงประเวณี

(อ่านข้อ 13-18)

ข้อ 13-18 อัครทูตเปาโลอธิบายว่าทำไมความผิดบาปในการล่วงประเวณี ซึ่งคือการมีเพศสัมพันธ์นอกการแต่งงานทุกประเภท เป็นการล่วงละเมิดที่ร้ายแรงเหนือการล่วงละเมิดอื่นๆ มีการอธิบายไว้ทั้งทางธรรมชาติและทางฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 13 ร่างกายของมนุษย์ไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อความพอใจทางกายอย่างไม่มีขีดจำกัด แต่มีการควบคุมและเป็นวิหารที่สะอาดและบริสุทธิ์ เป็นสถานที่อยู่ทางวิญญาณของพระเจ้า เปาโลกล่าวถึงเรื่องเพศในการแต่งงานใน 1 โครินธ์ 7:15, 16, 18 ผู้ที่ทำความผิดบาปต่อร่างกายของตนเองในการล่วงประเวณีเป็นผู้ที่ให้เนื้อหนังได้เป็นหนึ่งเดียวกับผู้ที่ล่วงประเวณีอีกคน ความผิดบาปนี้เป็นการผิดต่อร่างกายของตนเอง

ข้อ 17 แต่ธรรมิกชนของพระเจ้าเป็นอวัยวะของพระกายของพระคริสต์

ลักษณะความบาปที่ร้ายแรงที่สุดนั้นเห็นได้ชัด เขากำลังทำการล่วงประเวณีทางฝ่ายวิญญาณต่อพระกายของพระคริสต์ และกำลังรวมตนเองเข้ากับวิญญาณที่ไม่สะอาด เขาแยกตนเองจากพระวิญญาณที่แท้จริงเพียงหนึ่งเดียวของพระเจ้า อันก่อให้เกิดการแตกแยกในกายของพระคริสต์

ร่างกายของมนุษย์เป็นวิหารของพระเจ้า

(อ่านข้อ 19-20 และ 3:16-17)

ร่างกายของธรรมิกชนของพระเจ้าเป็นวิหารของพระเจ้า วิหารที่ไม่ได้ทำจากมือ อย่าหลอกลวงตนเองเพราะร่างกายของเราไม่ใช่ของเราเอง พระเจ้าทรงซื้อเรามาแล้วด้วยราคาที่แพงยิ่งกว่าที่เรามีค่านัก ราคาที่สูงยิ่ง เพราะเป็นโลหิตอันมีค่าของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและผู้ช่วยให้รอดของเรา

การมีชีวิตอย่างเหมาะสมและมีเกียรติคือ การเชื่อฟังผู้ที่รักเราและช่วยเราจากการแช่งสาปนิรันดร์

ทั้งนี้ ทำได้โดยการยอมจำนนวิหารของเราในพระหัตถ์ของพระองค์ เป็นการมีชีวิตบริสุทธิ์ต่อพระเจ้าอย่างเต็มใจ
รักษาวิญญาณและร่างกายของเราให้เป็นสถานที่สถิตอันสะอาดของพระเจ้า อันจะนำมาซึ่งความบริสุทธิ์ภายนอกเหมือนเช่น
ความบริสุทธิ์ภายในใจของเรา (ดู 2 โครินธ์ 6:17-7:1)

1 โครินธ์

บทที่เจ็ด

บทเรียนที่เจ็ด

การชำระในการแต่งงาน

(อ่านข้อ 1-9)

ข้อ 1-9 เปาโลตอบคำตอบที่เขียนไปหาเขาเกี่ยวกับเรื่องการแต่งงาน

คำอธิบายในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มีความชัดเจน

ใจความสำคัญมีอยู่ในข้อต่อไปนี้

ข้อ 7 ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนได้รับของประทานจากพระเจ้าในการครองตัวเป็นโสด ให้สังเกตว่าเขาไม่ได้สอนว่า ผู้ชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้รับใช้ ไม่ควรที่จะแต่งงาน แต่คำเตือนของเขาใน 1 ทิโมธี 3 และ ทิตัส 1 กลับตรงกันข้ามด้วยซ้ำ เปาโลคิดว่ามิชชันนารีหรือผู้ประกาศสามารถทำงานได้ดียิ่งขึ้นถ้าไม่มีครอบครัวให้เป็นห่วง (ดูข้อ 28, 32-35)

ข้อ 9 อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้ชายหรือผู้หญิงไม่มีของประทานจากพระเจ้าในการใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพัง เขาควรที่จะแต่งงานแทนที่จะให้ใจเร้าร้อนด้วยกามราคะ

กฎระเบียบในการแต่งงาน

(อ่านข้อ 10-24)

เปาโลกล่าวถึงเรื่องการหย่าและการแต่งงานใหม่

ข้อ 10, 11 บัญญัติของพระเจ้าคือ “อย่าให้ผู้ชายหรือผู้หญิงทิ้งคู่ของตนไป” ถ้ามีการทิ้งกันไป ให้เขากลับมาคืนดีกัน

ข้อ 12 ถ้าผู้ที่แต่งงานมีสามีหรือภรรยาที่ไม่ได้เชื่อ เขาจะต้องอยู่ด้วยกัน เพราะไม่ใช่เหตุผลที่จะแยกกันหรือหย่ากัน

ข้อ 14 “มิฉะนั้นลูกของท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้เด็กเหล่านั้นก็บริสุทธิ์”

มีการโต้เถียงเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์นี้กันมาก ดูเหมือนว่าเปาโลสอนว่าเด็กที่เกิดมาในครอบครัวที่เชื่อพระเจื่อก็บริสุทธิ์ แต่จริงๆ แล้ว มิได้เป็นเช่นนั้น ประการแรกเราจะต้องระลึกว่าเรื่องที่เปาโลกล่าวถึงนี้ไม่ใช่ความรอดของเด็ก แต่เป็นเรื่องการแต่งงาน

ความจริงในข้อพระคัมภีร์จะไม่ขัดแย้งกันเอง ให้เราดูสิ่งที่ข้อพระคัมภีร์นี้ไม่ได้สอน

ประการแรก ข้อพระคัมภีร์นี้ไม่ได้สอนว่ามีผู้เชื่อคนหนึ่ง ในครอบครัว จะทำให้คนอื่น ๆ รอดหรือบริสุทธิ์ได้

พระคัมภีร์สอนว่า ทุกคนได้ทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า สดุดี 51:5 กล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์คือ กำนเนิดมาในความผิดบาป และมารดาตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป”

เด็กถูกแยกออกจากพระเจ้าเพราะความผิดบาป เหมือนกับผู้ใหญ่

อิสยาห์ 59:2 กล่าวว่า “แต่ว่าความบาปชั่วของเจ้าทั้งหลาย ได้กระทำให้เกิดการแยกแยะระหว่างเจ้ากับพระเจ้าของเจ้า และความบาปของเจ้าทั้งหลายได้บังพระพักตร์ของพระองค์เสียจากเจ้า พระองค์จึงมิได้ยิน”

ทุกคนจะรับผิดชอบต่อความผิดบาปของตัวเอง (โรม 14:10-12)

ประการที่สอง พระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่าความบริสุทธิ์หรือความรอดจากความบาปสามารถส่งผ่านจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่งได้

ความบริสุทธิ์เป็นลักษณะของพระเจ้า เลวีนิติ 20:7 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นเจ้าจงชำระตัวให้บริสุทธิ์เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา”

บรรดาอัครทูตไม่ยอมรับว่าบุคคลมีความบริสุทธิ์ได้ด้วยตนเอง (กิจการ 3:12)

ความบริสุทธิ์คือพระวิญญาณจากพระเจ้า (โรม 1:4)

เราจะมีความบริสุทธิ์ได้เมื่อเราเป็นผู้มีส่วนในความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเท่านั้น ทั้งนี้ มนุษย์ไม่สามารถส่งให้แก่กันได้ (ฮีบรู 12:10)

เด็กเกิดมาในความบาป และการสอนในที่นี้ไม่ได้เกี่ยวกับการส่งความบริสุทธิ์จากพ่อแม่ไปยังลูก แล้วข้อพระคัมภีร์นี้บอกอะไรกับเรา

เปาโลสอนเกี่ยวกับการชำระในการแต่งงานและความสัมพันธ์ในบ้านในทางฝ่ายวิญญาณ

บ้านที่ไม่สะอาดเป็นบ้านที่บูชารูปเคารพ เป็นบ้านที่ไม่เชื่อพระเจ้า

ในบ้านที่ไม่เชื่อพระเจ้า ในสายพระเนตรของพระองค์ การแต่งงานนั้นเป็นมลทิน เป็นการล่วงประเวณี ครอบครัวที่นมัสการสิ่งอื่นนอกจากพระเจ้าเที่ยงแท้เป็นผู้ล่วงประเวณีทางฝ่ายวิญญาณ เด็กๆ ในครอบครัวดังกล่าวเป็นเหมือนผู้ที่เกิดนอกสมรส เกิดมามีมลทิน เกิดจากการรวมกันด้วยการล่วงประเวณี

ครอบครัวที่นมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียวไม่ได้ล่วงประเวณี และลูกที่เกิดมาจึงสะอาดหรือได้รับการชำระ ชาวอิสราเอลทุกคนเข้าใจคำสอนนี้เป็นอย่างดี (ดูเอเสเคียล 16:23-59)

ข้อ 16 ภรรยาหรือสามีที่เชื่ออาจจะนำคู่ของตนมาเชื่อพระเจ้าได้ด้วยชีวิตที่ดีของตน

ข้อ 17-24 ทุกคนจะต้องมีชีวิตอยู่ตามเวลาเมื่อทรงเรียก นั่นคือ เขาไม่มีเสรีภาพในการกลับไปและเปลี่ยนข้อบังคับในชีวิตของตนได้ ถ้าเขาแต่งงานกับคนที่ไม่เชื่อ เขาไม่มีสิทธิที่จะหย่ากับเธอเพราะเหตุนั้นได้ ถ้าเขาเป็นคนรับใช้ ก็ไม่มีสิทธิที่จะทำลายปฏิญาณของตนได้ (ดูข้อ 39)

หลักคำสอนเรื่องการแต่งงานและการหย่าเป็นปัญหาที่อาจสรุปได้โดยศึกษาข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้

ลูกสาวควรจะแต่งงานหรือไม่

(อ่านข้อ 25-40)

มีความสับสนมากมายเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์นี้เนื่องจากเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องที่ว่าเปาโลกล่าวถึง บางคนคิดว่าเปาโลอนุญาตให้ผู้ชายทำการล่วงประเวณีได้ โดยใช้ข้อ 36 บางส่วนมาเป็นข้ออ้าง

อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้จาก Marriage & Divorce In and Out of the Church (การแต่งงานและหย่าในและนอก คริสตจักร) สำนักพิมพ์ Apostolic Press, 9643 N. Ivanhoe St., Portland, OR 97203

ข้อ 25-26 หัวข้อของเปาโลคือ ผู้ชายควรจะให้ลูกสาวของตนแต่งงานหรือไม่ เพราะความไร้ศีลธรรมที่เลวร้ายในเมืองโครินธ์ และปัญหาในเวลานั้น เปาโลแนะนำว่าอยู่เป็นโสดจะดีกว่า

ข้อ 27-35 เปาโลให้เหตุผลว่าทำไมอยู่เป็นโสดจะดีกว่า

ข้อ 28 เราจะมีปัญหาในทางเนื้อหนัง

ข้อ 29 เวลาทำงานเพื่อพระเจ้าจะน้อยลง

ข้อ 32-33 ผู้ที่ไม่ได้แต่งงานใส่ใจในสิ่งสารพัดของพระเจ้า ผู้ที่แต่งงานแล้วสนใจความพอใจของคุณ

ข้อ 36-39 เปาโลอธิบายเกี่ยวกับการอนุญาตให้ลูกสาวแต่งงาน

ข้อ 36 ถ้าผู้ชายมีลูกสาวและเห็นสมควรให้ลูกสาวแต่งงาน ก็ให้แต่งงานได้ ไม่ใช่ความบาป

ข้อ 37 อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ตั้งใจแน่วแน่และไม่ยอมให้แต่งงาน ก็ทำได้ดีกว่า

ข้อ 38 ข้อนี้ทำให้เรามั่นใจว่า หัวข้อที่เปาโลพูดถึงเกี่ยวกับพอให้ลูกสาวหรือหญิงพรหมจารีแต่งงาน “เหตุฉะนั้นคนใดที่ยอมให้ บุตรีทำการสมรส เขาก็กระทำดีอยู่แล้ว แต่ผู้ที่ไม่ยอมให้บุตรีทำการสมรส เขาก็กระทำดีกว่า”

ข้อ 39-40 การแต่งงานเป็นตลอดชีวิต “จนกว่าความตายจะแยกเราออกจากกัน” บุคคลที่แต่งงานแล้วจะสามารถแต่งงาน ใหม่ได้เมื่อคู่ของเขาหรือเธอเสียชีวิตลงเท่านั้น

1 โครินธ์

บทที่แปด

บทเรียนที่แปด

การกินเนื้อที่บูชาแก่รูปเคารพ

(อ่านทั้งบท และ 10:23-33 และ โรม 14:1-23)

ตอนนี้ เปาโลตอบคำถามเกี่ยวกับการกินเนื้อที่บูชาแก่รูปเคารพ ทุกวันนี้ อาจจะดูไม่ใช่ปัญหาสำหรับผู้ที่อยู่ในประเทศที่ไม่ได้นับถือรูปเคารพซึ่งไม่มีการปฏิบัติเช่นนี้มากนัก แต่คำถามนี้เป็นคำถามที่สำคัญต่อผู้ที่อยู่ในโครินธ์ ซึ่งส่วนใหญ่เคยบูชารูปเคารพ

ข้อ 1-6 เปาโลอธิบายว่ามีพระเจ้าเพียงองค์เดียว รูปเคารพไม่มีความหมายอะไรเลย เพราะไม่มีอำนาจในการทำให้เกิดสิ่งดีหรือชั่ว

ข้อ 7-8 ปัญหาคือการขาดความรู้เกี่ยวกับว่าพระเจ้าคือใคร หลายคนที่ถลาลึกในการบูชารูปเคารพยังไม่ตระหนักอย่างแท้จริงว่าไม่มีประโยชน์ใดๆ ในการกินเนื้อที่บูชาแก่รูปเคารพ คนเหล่านี้อาจจะเป็นมลทินได้ง่ายในการกินเนื้อนี้เพราะจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแออยู่

ข้อ 9 ผู้ที่เชื่อจะต้องไม่ใช่เสรีภาพที่เกิดจากความรู้ แล้วทำให้พี่น้องที่อ่อนแอกว่าสะดุด

ข้อ 10-13 เป็นไปได้ที่จะทำให้พี่น้องหลงไปเพราะการกระทำของเราซึ่งอาจถูกต้องแต่ไม่เกิดประโยชน์

การอธิบายเกี่ยวกับบทเรียนที่เปาโลสอนนี้เหมือนกับการถือวันสะบาโต ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่รู้ว่าไม่มีความหมายในการรักษาวินัยสุทธิ (โคโลสี 2:16) แต่คนส่วนใหญ่รอบๆ ตัวเราได้รับการสอนว่าคริสเตียนที่ดีจะต้องถือวันอาทิตย์เป็นวันบริสุทธิ์ ถ้าเราทำให้จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอของเขาต้องสะดุดโดยการเล่นเกม ชักผ้า ฯลฯ ในวันนี้ เขาอาจจะตกใจที่เราละเมิดกฎของพระเจ้า (แม้ว่าเรารู้ว่าไม่ใช่บทบัญญัติก็ตาม) การกระทำของเราจะทำให้เขาสะดุด พี่น้องที่อ่อนแออาจพินาศเพราะจิตสำนึกผิดชอบของเขาสะดุด

ข้อ 13 การปฏิบัติที่ถูกต้องคือทำตามตัวอย่างของเปาโล หากสิ่งที่เราทำทำให้พี่น้องสะดุด ทางที่ดีที่สุดคือไม่ประพฤติเช่นนั้นเลย บทเรียนคือว่า เพียงเพราะเรามีความรู้ตามพระคัมภีร์ว่าการปฏิบัติของผู้ที่ไม่เชื่อหรือตามประเพณีนั้นไม่มีอำนาจในตัวมันเอง แต่เราก็ไม่มีเสรีภาพที่จะทำสิ่งเหล่านั้นที่จะทำให้พี่น้องสะดุดได้

การปฏิบัติหลายอย่างจากพวกคริสเตียนที่ไม่ได้เป็นคริสเตียนที่แท้จริงยังคงมีอยู่ในทุกวันนี้

1 โครินธ์

บทที่เก้า

บทเรียนที่เก้า

เปาโลยืนยันความเป็นอัครทูตของตน

(อ่านข้อ 1-6 และกาลาเทีย 1:11-2:14)

ข้อ 1-6 มีผู้ที่อยู่เมืองโครินธ์บางคนสงสัยว่า เปาโลมีสิทธิในการเป็นอัครทูตหรือไม่ ทั้งนี้ เขามีความเชื่อที่ว่าผู้ที่เป็นอัครทูตจะต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ แต่งงาน และไม่ทำงานหาเลี้ยงชีพ แต่ต้องทำงานรับใช้อย่างเต็มที่ เปาโลตอบคำถามเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเขาเหมาะสมที่จะเป็นอัครทูต

ผู้รับใช้จะได้รับผลตอบแทนจากงานของเขา

(อ่านข้อ 7-18)

ข้อ 7-14 แม้ว่าเปาโลทำงานเพื่อเลี้ยงตนเองในการเทศนาข่าวประเสริฐ เขาไม่ต้องการให้ใครคิดว่าวิถีชีวิตของเขาเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในเรื่องน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับผู้รับใช้

ข้อ 14 พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น

ข้อ 16 อย่างไรก็ตาม เปาโลกล่าวไว้ชัดเจนว่า เมื่อผู้รับใช้ของพระเจ้าที่แท้จริงได้รับการเรียกให้รับใช้ เงินไม่ใช่เหตุผลที่มาเป็นผู้รับใช้

การทรงเรียกของพระเจ้าทำให้ผู้ที่อุทิศตนเทศนา ไม่ว่าจะเกียรติหรือเงินก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงการเรียกนั้นได้ เพราะเป็นการเรียกที่เราต้องทำ

การทรงเรียกในชีวิตของเปาโลนั้นมีอำนาจมากจนเขากล่าวว่า “ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศวิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า” การได้เงินหรือเกียรติไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เขาเกิดความมุ่งมั่นที่จะเทศนาพระวจนะของพระเจ้า เปาโลเทศนาเพื่อความรอดของวิญญาณของตนเอง

ข้อ 17 รางวัลที่เปาโลรอคอยไม่ใช่จากมือของมนุษย์ แต่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า (ดูฟิลิปปี 4:1; 1 โครินธ์ 3:14; มัทธิว 16:27; 2 ทิโมธี 4:8; วิวรรณ์ 22:12)

ยุคสมัยแห่งข่าวประเสริฐนี้เป็นความรับผิดชอบของเปาโลไม่ว่าเขาจะเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ตาม แต่จะต้องมีการเทศนา

ข้อ 18 รางวัลของเปาโลไม่ใช่การใช้อำนาจอย่างผิดๆ แต่ด้วยการเทศนาข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดของพระเยซูคริสต์อย่างเสรี โดยไม่คิดเงินผู้ที่จะฟัง เปาโลอธิบายว่า นี่คือน้ำพระทัยที่พระเจ้าทรงเลือกให้กับทุกคน

วิธีการเทศนาและรางวัล

(อ่านข้อ 19-23)

เปาโลกล่าวถึงทัศนคติที่ถูกต้องของผู้รับใช้ข่าวประเสริฐที่แท้จริง และวิธีการเทศนาที่ควรจะใช้

ข้อ 19 ไม่อยู่ในบังคับของผู้ใด แต่ยอมตัวเป็นผู้รับใช้คนทั้งปวง

ข้อ 20-23 ผู้รับใช้จะต้องปรับตัวเพื่อเข้าถึงมนุษย์ทุกประเภทที่ได้ยินการเทศนาของเขา

ต่อคนอ่อนแอ ให้เป็นคนอ่อนแอ

ต่อคนแข็งแรง ให้เป็นคนแข็งแรง

เพื่อจะช่วยให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง

ผู้รับใช้ต้องอยู่ในระเบียบเพื่อให้ได้ผลลัพธ์

(อ่านข้อ 24-27)

ข้อ 24 ผู้รับใช้เป็นผู้ที่อยู่ในการแข่งขัน เขาจะต้องอยู่ในระเบียบและทำงานเพื่อให้ได้ผลลัพธ์

มีชายคนหนึ่งได้เทศนาข่าวประเสริฐเป็นเวลาหลายปีที่หิวมูถนนโดยการแจกใบปลิว และเดินทางไปต่างๆ ตลอดชีวิตของเขา เมื่อจะสิ้นสุดการรับใช้ เขาได้คุยกับผู้นำคนหนึ่งของเราเกี่ยวกับความสำเร็จในอดีตของเขาและพูดว่า “ผมว่าผมคงได้ทำอะไรดีๆ ไปบ้าง” เขามีความไม่แน่ใจ เป็นเรื่องน่าเศร้าที่จะใช้เวลาทั้งชีวิตด้วยความพยายามที่ไม่แน่นอนและไม่แน่ใจในผลลัพธ์ที่ได้ เปาโลกล่าวว่า “จงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้”

ตัวอย่างที่เปาโลให้คือผู้ที่วิ่งแข่ง ในการแข่งขัน จะต้องฝึกฝน พัฒนาความสามารถ จากนั้น เข้าช่องวิ่งเพื่อวิ่งแข่ง ในการรับใช้ หมายถึง การฝึกฝนและค้นหาว่าท่านได้รับการเรียกให้ทำอะไร และจงทำสิ่งนั้น

ข้อ 25 เครื่องคิดในระเบียบ สม่่าเสมอ ต่อสู้เพื่อเป็นที่ดีที่สุด พยายาม

ข้อ 26 อย่าหลีกเลี่ยง การต่อสู้มีจริง ทุ่มเทตัวเองทั้งหมดในการต่อสู้ ฐู่เป้าหมายที่แน่ชัดและต่อสู้อย่างแข็งขันเพื่อให้ได้มา

ข้อ 27 ฝึกระเบียบในตนเอง และนำร่างกายและความปรารถนาทางกามให้อยู่ใต้การนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ระวังไว้เสมอว่าท่านไม่ได้รอดด้วยจำนวนของผู้ที่ท่านนำมาหาพระเจ้า แต่ด้วยการรับใช้ของท่าน

เป็นไปได้ที่จะเป็นผู้นำวิญญาณมาหาพระเจ้าได้อย่างมากมาย และเสียวิญญาณของตนเองเพราะไม่สามารถเห็นวรั้งความปรารถนาและความต้องการทางเนื้อหนังของตนเองได้

1 โครินธ์

บทที่สิบ

บทเรียนที่สิบ

อิสราเอลเป็นตัวอย่างไม่ดีของการไม่เชื่อ

(อ่านข้อ 1-15)

บทเรียนในบทนี้คือ ผู้ที่ได้รับความรอดเพราะพระคุณของพระเยซูคริสต์จะต้องดำเนินต่อไปในพระคุณนั้นโดยการเชื่อฟังพระเจ้า เพราะเราอาจจะไม่เชื่อฟังพระเจ้า และถูกตัดออกและหลงไปชั่ววันรันดร์

ความรอดของอิสราเอลจากอียิปต์

(อ่านข้อ 1-5)

ข้อ 1-4 ชาวอิสราเอลทุกคนที่ตายในป่ากันดารเพราะความไม่เชื่อไม่มีโอกาสที่เท่าเทียมกัน พวกเขาทุกคนได้รับการอวยพรทางฝ่ายวิญญาณห้าประการ

1. ทุกคนอยู่ได้เมฆ
2. ทุกคนได้ผ่านทะเล
3. ทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าสู่โมเสส
4. ทุกคนได้กินเนื้อทางฝ่ายวิญญาณเหมือนกัน
5. ทุกคนดื่มน้ำทางฝ่ายวิญญาณเหมือนกัน

ทุกคนได้รับความรอดจากอียิปต์ด้วยพระคุณและเมตตาของพระเจ้า

ไม่มีผู้ใดมีประสบการณ์น้อยกว่าหรือมากกว่าคนอื่น

คาดว่า โมเสสได้นำคนอย่างน้อย 2,500,000 คนเข้าสู่ป่ากันดาร ทุกคนไม่ได้พินาศไป คนรุ่นที่หนุ่มกว่าได้ออกจากป่ากันดารและได้รับมรดกเป็นแผ่นดินที่พระองค์ทรงสัญญา จำนวนคนที่ผ่านออกมาจากป่ากันดารน้อยกว่าจำนวนที่เข้าไป แต่ทุกคนที่อายุเกิน 20 ปีเมื่อเริ่มต้นเดินทางนั้นได้พินาศไปในป่ากันดาร เกิดอะไรขึ้น

ข้อ 5 แต่ถึงกระนั้นก็มีคนส่วนมากในพวกนั้นที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย เราทราบได้ ก็เพราะว่าเขาล้มตายกันเกลื่อนกลาดในถิ่นทุรกันดารพระเจ้าไม่ได้ทรงช่วยอิสราเอลให้รอดจากการเป็นทาสเพื่อทำลายพวกเขา แต่พระองค์ประสงค์จะนำเขาทุกคนไปยังแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ ข้อพระคัมภีร์สอนว่าพระเจ้าไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย (2 เปโตร 3:9)

แล้วทำไมพวกเขาจึงถูกทำลาย ยูดา 5 กล่าวว่า "...องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ชนชาติหนึ่ง รอดจากแผ่นดินอียิปต์แล้ว ภายหลังพระองค์ก็ได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระองค์เสีย"

ความไม่เชื่อนำมาซึ่งความบาปและความบาปนำมาซึ่งความตาย

อิสราเอลทำความบาป

(อ่านข้อ 6-10)

ข้อ 6-10 ความบาปในการไม่เชื่อฟังของชาวอิสราเอลทำอย่างไรทำให้พระเจ้าทำลายเขาในป่ากันดาร

1. พวกเขามีศรัทธาในสิ่งชั่วร้าย
2. พวกเขากลายเป็นพวกนุซารูปเคารพ
3. พวกเขาหลงประเวณี
4. พวกเขาทดลองความสัตย์ซื่อของพระเจ้า
5. พวกเขาบ่นและไม่พอใจเกี่ยวกับทาง อาหาร ผู้นำ

อิสราเอลเป็นตัวอย่างของเรา

(อ่านข้อ 11-15)

อิสราเอลเป็นตัวอย่างของเราที่ได้รับความรอดเพื่อที่เราจะไม่ทำความผิดบาปในการไม่เชื่อและพินาศไปเหมือนกัน
ธรรมิกชนที่แท้จริงของพระเจ้าได้บังเกิดใหม่ด้วยวิธีการแห่งความรอดที่เหมือนกัน

1. พระวิญญาณของพระเจ้านำไปสู่การกลับใจใหม่
2. รับประทานด้วยน้ำในพระนามของพระเยซูคริสต์
3. รับประทานด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยมีหมายสำคัญคือการพูดภาษาต่างๆ
4. พระวจนะของพระเจ้าเป็นอาหารแห่งชีวิตบำรุงและเลี้ยง
5. พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นน้ำชำระชีวิตอวยพรและเพิ่มเติม

ฮีบรู 3:7-4:3 เทียบความล้มเหลวทางฝ่ายวิญญาณของอิสราเอลกับความล้มเหลวในคริสตจักร

ข้อ 11 ตัวอย่างเตือนเหล่านี้เพื่อตักเตือนเรา ถ้าเราล้มเหลว จะไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้า แต่เพราะผลจากการไม่เชื่อในชีวิตของเรา

ข้อ 12 ให้ระลึกไว้ว่า บทนี้ไม่ได้กล่าวแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ

หมายเหตุ: ข้อ 1 เริ่มต้นด้วยการกล่าวว่า “ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย”

ไม่มีใครได้รับการยกเว้นจากการทดลองของความบาป ทุกคนจะต้องระวังตัวตลอดเวลา

2เปโตร 3:17 “...ท่านก็จงระวังให้ดี ท่านอาจจะหลงไปกระทำผิดตามการผิดของคนชั่วเหล่านั้น และท่านทั้งหลายจะสูญเสียความหนักแน่นมั่นคงของท่าน”

บาปที่นำไปสู่ความตาย (1ยอห์น 5:16)

ข้อ 13-15 ถ้ามนุษย์หลงไปจากความจริง ในวันพิพากษาเขาจะไม่มีข้อแก้ตัว

พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อผู้ที่ร้องเรียกหาพระองค์ด้วยความเชื่อและพึ่งพาพระองค์ในยามจำเป็น พระองค์จะทรงจัดหาหนทางในการหลีกเลี่ยงการทดลองได้ พระองค์จะทรงให้อำนาจที่จะทนกับการทดลองนั้นได้

ข้อ 14 เราจะต้องมีการประพาศด้วยความเชื่อ **จงหลีกเลี่ยงเสียจากการนับถือรูปเคารพ**

ธรรมิกชนจะต้องแยกตัวออกเพื่อรับประทานที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า

(อ่านข้อ 16-22)

ข้อ 16-20 การรับประทานที่โต๊ะของพระเจ้ามีสิ่งซึ่งแสดงถึงร่างกายและโลหิตอันปราศจากบาปของพระเยซูคริสต์พระผู้เป็นเจ้า และพระเจ้าช่วยให้รอดของเรา

ธรรมิกชนของพระเจ้าซึ่งจะนั่งที่โต๊ะนี้เป็นกายเดียวกันซึ่งได้กินขนมปัง ใต้โต๊ะนี้ไม่อาจมีมลทินโดยวางเนื้อที่บูชาแก่รูปเคารพไว้ ซึ่งจริงๆ แล้วเป็นการบูชาต่อผีมาร ธรรมิกชนของพระเจ้าจะต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้นมัสการผีมาร

ข้อ 21, 22 ทั้งธรรมิกชนของพระเจ้าและผู้บูชาผีมารจะไม่สามารถนั่งร่วมกันที่โต๊ะได้ ธรรมิกชนของพระเจ้าจะต้องไม่ปฏิบัติเช่นนั้น

สำหรับคำตอบเกี่ยวกับคำถามเรื่องการกินเนื้อที่บูชาแก่รูปเคารพ ให้อ่านข้อ 23-33

กฎที่ต้องปฏิบัติตาม

(อ่านข้อ 23-33)

ข้อ 23-26 ทุกสิ่งเป็นของพระเจ้าและเราสามารถรับประทานได้ อย่างไรก็ตาม เราไม่ได้มีชีวิตเพื่อตัวเราเอง และเราต้องไม่ทำให้ผู้อื่นสะดุด เราต้องระวังเรื่องความเชื่อของผู้อื่นด้วย

สิ่งที่เราซื้อและรับประทานจากตลาดเป็นการรับประทานโดยไม่ทราบที่มา และพระเจ้าทรงจัดหาให้ เราสามารถรับประทานสิ่งนี้ได้โดยไม่ทำให้ใจสำนึกผิดชอบของเราหรือของผู้อื่นสะดุด

ข้อ 27, 28 อัครทูตเปาโลกำหนดกฎที่ดีเพื่อปฏิบัติตามในเรื่องการรับประทานเนื้อเนื่องจากเป็นสิ่งถวายบูชาแก่รูปเคารพ

ข้อ 27 ถ้าผู้ที่ไม่เชื่อเชิญให้ท่านทานร่วมกับเขา ให้กินและอย่าถามคำถามเพื่อใจสำนึกผิดชอบของท่านเอง

ข้อ 28 ถ้าชายคนนั้นบอกกับท่านก่อนรับประทานว่า เนื้อนี้ที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้ว ก็อย่าทานร่วมกับเขา ท่านไม่รับประทานไม่ใช่เพราะจิตสำนึกผิดชอบของท่านสะดุด แต่เพราะผู้ชายคนนี้อาจจะสะดุดเพราะการกระทำของท่าน เพราะเขาจะคิดว่าท่านประนีประนอม

ข้อ 29-33 ธรรมิกชนของพระเจ้ามีเสรีภาพจากงานแห่งความมืด และไม่จำเป็นต้องอยู่ใต้การผูกมัดของใจสำนักผิดชอบของผู้อื่น อย่าให้มีการพูดไม่ดีเกี่ยวกับสิ่งที่เราได้ให้การขอบพระคุณแด่พระเจ้า แต่ธรรมิกชนทั้งหมดจะต้องปฏิบัติสิ่งที่เป็นประโยชน์ (ข้อ 23) ทุกสิ่งเป็นไปตามบทบัญญัติ แต่เราต้องไม่ทำให้คนอื่นสะดุดในสิ่งที่เราทำ เพื่อที่คนจำนวนมากอาจได้รับความรอดเพราะความใส่ใจของเราต่อเขา

1 โครินธ์

บทที่สิบเอ็ด

บทเรียนที่สิบเอ็ด

การเชื่อฟังผู้นำ

ข้อ 1 พระเยซูคริสต์เจ้าทรงแต่งตั้งและกำหนดผู้นำไว้ในคริสตจักร เป็นความผิดที่ร้ายแรงที่ธรรมิกชนจะคิดว่าเขาไม่จำเป็นต้องมีผู้นำนอกเหนือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผู้นำฝ่ายวิญญาณเป็นของประทานแก่คริสตจักร (ดูเอเฟซัส 4:9, 11)

การเชื่อฟังและปฏิบัติตามผู้นำของพระเจ้าเป็นการเชื่อพระเจ้าที่ดีที่สุด (ดูฮีบร 13:7,17)

การปฏิบัติตามกฎระเบียบของคริสตจักร

ข้อ 2 เปาโลกำลังพูดถึงกฎพื้นฐานที่คริสตจักรจะต้องปฏิบัติตามเพื่อรักษาตนให้สะอาดและบริสุทธิ์จนพระเจ้าเสด็จมา

กฎสำคัญได้แก่

1. การบัพติศมาด้วยน้ำในพระนามพระเยซู
2. การรับประทานที่โต๊ะของพระเจ้าหรือศีลระลึก
3. การล้างเท้า

เปาโลอาจนึกถึงสิ่งเหล่านั้นที่เขาได้สั่งผู้ติดตามให้ปฏิบัติ แต่เขาไม่ได้กล่าวถึงการปฏิบัติตามบทบัญญัติเมื่อพูดว่า “รักษาธรรมวัตรที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน” เขาพูดถึงการปฏิบัติที่เขาได้กล่าวถึงกับคริสตจักรเท่านั้น เปาโลไม่ได้เขียนไว้ในที่ใดเกี่ยวกับการเห็นด้วยให้ปฏิบัติตามกฎของบทบัญญัติ

กฎระเบียบในการตัดหรือไม่ตัดผม

(อ่านข้อ 3-16)

ตอนนี้ เปาโลกล่าวถึงกฎที่สำคัญมากที่มนุษย์ทุกคนจะต้องปฏิบัติตาม การไม่ปฏิบัติตามบัญญัติของพระเจ้าในเรื่องตัดหรือไม่ตัดผมมีผลมาจากทูตสวรรค์ในสวรรค์

กฎนั้นง่ายมากคือ ผู้หญิงจะต้องไว้ผมยาว (ไม่ตัดผม) และผู้ชายจะต้องตัดผม

เหตุผลว่าทำไมพระเจ้าจึงต้องการให้เป็นอย่างนั้นมีอยู่ชัดเจนในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงกำหนดการปกครองขึ้นสำหรับโลกนี้ตั้งแต่การสร้าง พระองค์ทรงเป็นพระเศียรของทุกสิ่ง แต่พระองค์ได้เลือกที่จะแบ่งการเป็นผู้ปกครองนั้นให้กับมนุษย์ เพื่อที่จะปกครองสิ่งต่างๆ ที่ทรงสร้างไว้บนโลก อำนาจนี้ได้ทรงให้ไว้กับอาดัมและเอวาร่วมกัน

“พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่มนุษย์ ตรัสแก่เขาว่า ‘จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในอากาศ กับบรรดาสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน’ “ (ปฐมกาล 1:28)

เมื่ออาดัมและเอวาทำบาป ผู้หญิงเป็นภรรยาที่อ่อนแอกว่าและละเมิดน้ำพระทัยของพระเจ้าก่อน เมื่อทรงตัดสินลงโทษกอลละเมิดต่อพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่นี้ พระเจ้าทรงนำผู้หญิงออกไปจากที่อันเท่าเทียมในการปกครอง

“...เราจะเพิ่มความทุกข์ลำบากขึ้นมากมายในเมื่อเจ้ามีครรภ์และคลอดบุตร ถึงกระนั้นเจ้ายังปรารถนาสามี และเขาจะปกครองตัวเจ้า”

ข้อ 3 ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวเกี่ยวกับลำดับอำนาจที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้นเพื่อการปกครองสิ่งมีชีวิตทั้งปวงในโลก

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเศียร ศีรษะของผู้หญิงคือผู้ชาย และศีรษะของทั้งหมดคือ พระเจ้าแห่งนิรันดร์ที่มองไม่เห็นผู้ซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวงเมื่อพระองค์ทรงกำหนดตำแหน่งการเป็นบุตรของพระองค์ในพระเยซูคริสต์

พระคัมภีร์นี้ทำให้เราเห็นว่า การคลุมศีรษะแสดงให้เห็นการยอมอยู่ใต้บังคับหรือยอมจำนนของผู้ที่อ่อนแอกว่าต่อผู้ที่แข็งแกร่งกว่า ผู้ที่ต่ำกว่าต่อผู้ที่สูงกว่า

ข้อ 7 ผู้ชายเป็นพระสิริของพระเจ้า เขาเป็นผู้นำบนโลก ดังนั้น ผู้ชายจึงจะต้องไม่เป็นผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของสิ่งที่ทรงสร้างบนโลกอื่นๆ ไม่ว่าจะมียุติหรือไม่มีชีวิต และรวมถึงผู้หญิงที่จะต้องอยู่ใต้บังคับของผู้ชายด้วย

ผู้หญิงเป็นศักดิ์ศรีของผู้ชาย ดังนั้น ผู้หญิงจะต้องยอมจำนนต่อผู้ชาย ผู้หญิงที่ไม่ตัดผมแสดงให้เห็นการยอมจำนนต่อการปกครองของผู้ชาย การตัดผมเป็นสัญลักษณ์ตามพระคัมภีร์แสดงให้เห็นถึงการไม่เชื่อฟังต่อผู้มีอำนาจเหนือเธอ

ตามประวัติศาสตร์ ข้อนี้มีการพิสูจน์ว่าถูกต้องเป็นอย่างยิ่ง ความเสื่อมทางศีลธรรมของสังคมของเราเริ่มต้นขึ้นในทศวรรษที่ 1930 เวลาที่มีลักษณะพิเศษคือการมี “ผมบ๊อบ” เป็นครั้งแรก และการไม่เชื่อฟังของผู้หญิงในเรื่องมาตรฐานด้านศีลธรรมในเวลานั้น เราเห็นตัวอย่างความไร้ศีลธรรมที่ตรงข้ามกับมาตรฐานพระคัมภีร์ในการแยกเพศ ภาพของยุคนี้ในประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นแบบผมผู้ชายรวมทั้ง ดิสโก้เทค การเดินร่าไปแคนแคน ฯลฯ

ข้อ 4 ผู้ชายที่อธิษฐานและเผยแพร่จะด้วยผมที่ยาวทำให้เขาเสียเกียรติในการเป็นศิษระ เขาไม่อยู่ในที่ที่เหมาะสมในการเป็นศิษระของสิ่งที่ทรงสร้างขึ้น แต่กลายเป็นผู้ที่อยู่ได้บังคับบัญชา แม้ในเวลาที่เขาเข้ามาหาพระเจ้าเพื่อแสดงครอบครัวของตนเองต่อพระองค์

ผู้ชายอาจเสียความน่านับถือ เพราะผมที่ยาวจนเขากลายเป็นผู้มีความประพฤติแบบผู้หญิง สถานการณ์ที่ไม่เหมาะสมนี้ทำให้ผู้หญิงต้องทำหน้าที่ซึ่งไม่ใช่ของเธอและกดขี่ผู้ชายที่เสียการเป็นศิษระไป เนื่องจากความจำเป็น

ข้อ 5-9 ผู้หญิงที่ตัดผมของตนเป็นผู้ที่น่าอายต่อโลกนี้ ผู้หญิงคนไหนโกนผมเสียจะดีกว่า เพราะผมนั้นเป็นสัญลักษณ์ของความน่าอายและอดสู

ข้อ 10 ผู้หญิงที่ตัดผมนั้นไม่เชื่อฟังผู้ชาย และมีการทดลองในหมู่ทูตสวรรค์ต่อพระเจ้าในการไม่เชื่อฟังพระเจ้า และทำให้เขาหลงไปแต่แรก

ข้อ 15 บางคนคิดว่าการคลุมศีรษะในข้อเหล่านี้หมายถึง การคลุมหน้าหรือสวมหมวก แต่สังเกตว่าข้อนี้กล่าวว่า **“ผมเป็นสิ่งที่ประทานให้แก่เขาเพื่อคลุมศีรษะ”**

ข้อ 14-16 แม้แต่ธรรมชาติยังสอนเราว่าเป็นเรื่องน่าอายที่ผู้ชายจะไว้ผมยาว ไม่สำคัญว่าจะเป็นชายชาติตรีเพียงใด การไว้ผมยาวจะทำให้เขาดูเหมือนผู้หญิง

เปาโลตระหนักว่าคนจำนวนมากจะอ่านและยอมรับพระวจนะของพระเจ้า เพื่อที่เขาจะจึงตักเตือนผู้ที่ชอบโต้เถียง

คริสตจักรในสมัยเปาโลไม่ได้ไม่เชื่อฟังพระเจ้า (ผู้ที่ชอบโต้แย้งมีตัวอย่างว่าจะใช้ชีวิตโดยเชื่อฟังพระคัมภีร์ได้อย่างไร) พระคัมภีร์ฉบับขยายความ (Amplified Bible) เขียนข้อนี้ไว้ว่า “ถ้าผู้ใดโต้แย้งและโต้เถียงเกี่ยวกับสิ่งนี้ เราและคริสตจักรของพระเจ้ายึดถือและตระหนักว่าไม่มีประเด็นอื่น (ในการนมัสการ) ต่างไปจากนี้”

ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับโຕະขององค์พระผู้เป็นเจ้า

(อ่านข้อ 17-22)

ข้อ 17, 18 เปาโลกล่าวถึงปัญหาการแบ่งแยกในหมู่ผู้ที่อยู่ในคริสตจักร ดูเหมือนว่าเขาจะไม่สามารถพบปะกันได้โดยไม่มี การไม่ได้แย้ง แทนที่จะพบปะกันหนุนใจกันและอวยพรแก่กัน กลับทำให้ความสัมพันธ์แย่งลงกว่าเดิม

ข้อ 19 มีความบาปในหมู่ผู้ที่เชื่อ ความบาปเหล่านี้สามารถไถ่ได้เพราะพิสุจน์ผู้ที่จะยึดมั่นกับความจริง ผู้ที่ได้รับการพิสุจน์หรือผู้ที่รักความจริงจะเป็นที่รู้จักกันว่าเขาได้ยืนหยัดอย่างถูกต้องต่อหลักคำสอนที่ผิดๆ

ข้อ 20-22 การที่ชาวโคโรนัมพบกันเพื่อกินเป็นสิ่งน่าอายต่อคริสตจักรของพระเจ้า เขาไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับการถือศีลระลึก และการมาร่วมกันเพื่อกินและดื่มนั้นไม่มีระเบียบ

เปาโลตักเตือนให้กินที่บ้าน

การถือศีลระลึก

(อ่านข้อ 23-24 และมัทธิว 26:26-29)

ข้อ 23-25 ความหมายและระเบียบของการรับประทานที่โต๊ะของพระเจ้านี้มีการอธิบายไว้อย่างสมบูรณ์ที่นี่

ไม่ใช่สถานที่หรือเวลาที่จะกินและดื่ม แต่เป็นเวลาที่จะระลึก

ศีลระลึกเป็นการประชุมเพื่อระลึกถึงพระเจ้า

ทุกวันนี้ มีผู้ที่ให้ความสำคัญอย่างมากกับเครื่องใช้ที่ใช้ในการเลี้ยงศีลระลึก บางคนได้เถียงว่า จะต้องใช้เหล้าองุ่นเพราะมีชีวิตอยู่ในเหล้าองุ่นนั้น บางคนมีความคิดส่วนตัวเกี่ยวกับของที่ใช้ในการประชุมเพื่อระลึกนี้

ความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้คือ ไม่มีความขลังใดๆ ในเครื่องใช้ **ความสำคัญไม่ได้อยู่ที่สิ่งที่ท่านกินหรือดื่ม แต่อยู่ที่การระลึกถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทันทูทุกซ์ โลกहितไหล และตายเพื่อความบาปของท่าน**

เหตุการณ์ที่โต๊ะของพระเจ้าเป็นการประชุมปัสกาของชาวยิว พระเยซูเลี้ยงปัสกาเมื่อพระองค์ตั้งให้มีการรับประทานอาหาร (ดูมัทธิว 26:17-25)

ปัสกาของชาวยิวคือเวลาในการระลึกซึ่งมีสองส่วน

ส่วนแรก พวกเขามองย้อนกลับไปเห็นความรอดจากการเป็นทาสของชาวอียิปต์ด้วยโลหิตที่ไหลออกของแกะ

ส่วนที่สอง พวกเขามองไปข้างหน้าเพื่อการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้

ข้อ 26 การประชุมศีลระลึกเป็นเวลาในการระลึกซึ่งมีสองส่วน

ส่วนแรก เรามองย้อนกลับไปเห็นร่างกายที่แตกหักของพระเยซู พระเมษโปดกของพระเจ้า และการที่พระโลหิตอันมีค่าของพระองค์ไหลเพื่อไถ่เราจากความบาป

ส่วนที่สอง เรามองไปที่การเสด็จกลับมาเพื่อรับเราไปกับพระองค์ตามที่ทรงสัญญาไว้

ทั้งนี้ไม่ใช่พิธีกรรม ไม่มีเวลาที่แน่นอนในปีหนึ่งๆ ที่จะเลี้ยงศีลระลึก

คำเตือนคือ “เมื่อท่านดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด จงดื่มเป็นที่ระลึกถึงเรา”

ทุกครั้งเรามีส่วนในศีลระลึกอย่างสมควร เรา “ประกาศการถวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา”

ต้องพิจารณาตนเองเมื่อถือศีลระลึก

(อ่านข้อ 27-34)

ข้อ 27 ผู้ที่จะกินและดื่มที่โต๊ะของพระเจ้าจะต้องเป็นผู้ที่สมควร แต่ละคนจะต้องพิจารณาชีวิตของตนเอง

ข้อ 28, 29 ผู้ที่กินและดื่มที่โต๊ะของพระเจ้าอย่างไม่สมควรมีความเจ็บป่วยและเสียชีวิตไป

ข้อ 31 ธรรมิกชนมีหน้าที่พิจารณาตนเอง ธรรมิกชนของพระเจ้าจะต้องพิจารณาตนเองอยู่เสมอด้วยแสงแห่งพระวามะของพระเจ้า

หากไม่พิจารณาตนเอง จะถูกพระเจ้าพิพากษา

ข้อ 33 เนื่องจากการละเมิดที่ร้ายแรงในการกินและดื่มที่โต๊ะของพระเจ้าอย่างไม่สมควร จึงจำเป็นต้องอธิษฐานให้แก่กันและกัน

ข้อ 34 โต๊ะในการถือศีลระลึกไม่ใช่ที่จะสนองความหิวของบุคคล ถ้าหิว ก็ให้กินมาจากบ้าน

ข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับศีลระลึกและการล้างเท้า ได้แก่ มาระโก 14:17-21; ลูคา 22:14-30; ยอห์น 13:2-30

1 โครินธ์

บทที่สิบสอง

บทเรียนที่สิบสอง

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณในคริสตจักร

(อ่านบทที่ 12, 13, 14)

สามบทต่อมาสอนเกี่ยวกับการดำเนินการของของประทานฝ่ายพระวิญญาณในคริสตจักร

บทที่สิบสอง อธิบายเกี่ยวกับของประทานและร่างกาย

บทที่สิบสาม ความรักเท่านั้นที่ทำให้ของประทานมีค่า

บทที่สิบสี่ วางระเบียบการใช้ของประทาน

บางคนในเมืองโครินธ์พูดสิ่งแปลก

(อ่านข้อ 1-3)

ข้อ 1 เปาโลต้องการให้ทุกคนมีความรู้เกี่ยวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณอย่างแท้จริง

ข้อ 2 ตอนนี้ เขากล่าวไว้ชัดเจนว่า พวกเขาไม่ได้เป็นผู้ติดตามรูปเคารพที่พูดไม่ได้อีกต่อไป พระเจ้าที่เขารับใช้ทรงตรัส ไม่ใช่ผ่านทางหิน แต่ผ่านทางใจที่ยอมจำนนและเสียงของมนุษย์ และด้วยของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 3 ดูเหมือนว่าบางคนอ้างว่าพูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่กล่าวสิ่งที่แปลก พวกเขาแข่งสาปพระเยซู

ผู้ที่เชื่อจะต้องรู้จักเสียงของพระเจ้า เสียงที่ขัดแย้งกับข้อพระคัมภีร์ใดๆ ไม่ได้มาจากพระเจ้า ผู้ที่แข่งสาปพระเยซูเป็นผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้า

ผู้ที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่จะสามารถเรียกพระเยซูว่าพระเจ้าได้

เปาโลหมายความว่า ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถยอมจำนนตนเองเพื่อให้พระเยซูเป็นผู้ควบคุมหรือเป็นเจ้าของชีวิตของเขาได้อย่างแท้จริง ถ้าไม่ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแท้จริง

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

(อ่านข้อ 4-31)

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณเป็นความแข็งแกร่งและเครื่องป้องกันแก่คริสตจักร เพื่อให้ไม่ให้คริสตจักรติดธรรมเนียม

แต่ก็อาจเป็นอันตรายและความอ่อนแอ เพราะอาจมีการค้นหาหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และทิ้งหลักความเชื่อในพระวจนะของพระเจ้า

ของประทานและพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่เครื่องประดับตกแต่งพิเศษสำหรับร่างกายของพระคริสต์ แต่เป็นสิ่งที่ช่วยให้ร่างกายของพระคริสต์อยู่อย่างปลอดภัย

ของประทานเป็นอำนาจจากพระเจ้า

(อ่านบทที่ 11-27)

ข้อ 11 พระเจ้าประทานของประทานไว้ในคริสตจักร ไม่ใช่เพื่อให้มีความสามารถทางธรรมชาติมากขึ้น แต่เป็นอำนาจจากพระเจ้าเพื่อการรับใช้ (ดูเอเฟซัส 4:7-16)

ของประทานไม่ได้เป็นเพียงการสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าอย่างน่าตื่นเต้นและน่าอัศจรรย์เท่านั้น

ของประทานจากพระเจ้าส่วนใหญ่เป็นการดำเนินการของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มองไม่เห็น ซึ่งช่วยให้มนุษย์สามารถรับใช้ร่างกายของพระคริสต์ได้

ตามสายพระเนตรของพระเจ้า ท่านจะได้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณตามตำแหน่งที่พระเจ้าตั้งไว้ในคริสตจักร

ในความคิดเห็นของมนุษย์ เราเลือกผู้รับใช้จากของประทาน

ผู้รับใช้แต่ละคนในร่างกายของพระคริสต์จำเป็นต้องมีของประทานซึ่งทำให้การรับใช้มีประสิทธิภาพ ตัวอย่างเช่น ศิษยาภิบาลจำเป็นต้องมีของประทานในการรักษา การสอน การสังเกตวิญญาณ สมาชิกอาจจะต้องมีของประทานในการครอบครอง หรือการช่วยเหลือ หรือการให้

พระเจ้าทรงประทานของประทานเหล่านี้ตามที่พระองค์ทรงพอพระทัยเพื่อให้การรับใช้ของผู้ที่เชื่อสมบูรณ์

ขั้นตอนสามขั้นในการรับใช้ในร่างกาย ได้แก่

ขั้นแรก ท่านจะต้องบังเกิดใหม่เข้าสู่ร่างกายโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

(1 โครินธ์ 12:13; กาลาเทีย 3:26-27)

ขั้นที่สอง ในฐานะสมาชิก แต่ละคนมีศักยภาพในการเป็นผู้รับใช้

(1 โครินธ์ 12:12-25)

ขั้นที่สาม สมาชิกทุกคนมีโอกาสแสดงของประทานฝ่ายวิญญาณในคริสตจักรเหมือนกัน

(1 โครินธ์ 12:7)

ข้อ 28 ผู้รับใช้ ได้แก่

อัครทูต – ผู้เผยพระวจนะ – ครูบาอาจารย์ – ผู้กระทำการอันเป็นอิทธิฤทธิ์ – ผู้รักษาโรค – ผู้อุปการะ – ผู้ครอบครอง – ผู้รู้ภาษาแปลกๆ

เอเฟซัส 4:8-11 กล่าวว่า การรับใช้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นของประทานของพระเจ้าที่ประทานให้แก่ร่างกาย “ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นไปสู่ที่สูง พระองค์ก็ทรงนำพวกเชลยไป และประทานของประทานแก่มนุษย์”

ของประทานต่างๆ ที่ระบุไว้ในข้อ 9 เป็นตำแหน่งในการรับใช้ ได้แก่

อัครทูต – ผู้เผยพระวจนะ – ผู้เผยแพร่ข่าวประเสริฐ – ศิษยาภิบาล – อาจารย์

ผู้รับใช้เหล่านี้เป็นของประทานจากพระเจ้าแก่คริสตจักร “สำหรับให้สิทธิชนเป็นคนดีรอบคอบ และสำหรับใช้เพื่อปฏิบัติการงาน และสำหรับบำรุงให้พระกายของพระคริสต์จำเริญขึ้น”

โรม 12:6-8 ระบุการรับใช้ดังต่อไปนี้

ผู้เผยพระวจนะ – ผู้รับใช้ – ครูอาจารย์ – ผู้ตักเตือน – ผู้ให้ – ผู้ปกครอง

ข้อ 14-27 มีของประทานที่โดดเด่นในการดำเนินการของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ของประทานทั้งหมดเป็นสิ่งสำคัญต่อสวัสดิภาพของร่างกาย ของประทานทั้งหมดเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติเพราะสำแดงถึงฤทธิ์เดชอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ของประทานของพระเจ้าซึ่งดำเนินการผ่านทางบุคคลไม่ได้แสดงว่าบุคคลนั้นใช้ชีวิตถูกต้อง

พระเจ้าทรงใช้ภาษาพระมากมายในการดำเนินงานของพระองค์ จะมีผู้ที่ทำการอัศจรรย์ในวันพิพากษา แต่ไม่ยอมจำนนชีวิตของตนต่อพระเจ้า (คู่มือทิว 7:21-23; 2ทิโมธี 2:19-20)

การพูดภาษาแปลกๆ หรือการแปลข้อความ ไม่ได้ผ่านจิตใจของมนุษย์ แม้ว่าในการแปล คำศัพท์จะเป็นคำศัพท์ของผู้พูดเอง (ภาษาพูดที่ใช้บ่อยเป็นประจำอยู่แล้ว)

การจำกัดของของประทาน

ถ้อยคำไม่ว่าจะด้วยการเผยพระวจนะ การตักเตือนหรือของประทานฝ่ายพระวิญญาณอื่นๆ ไม่ได้ควบคุมคริสตจักรอำนาจที่สำคัญที่สุดคือพระวจนะของพระเจ้าเสมอ

บางคนได้คิดว่าการกล่าวเผยพระวจนะสามารถกำหนดความหมายของข้อความตามพระคัมภีร์ได้ ซึ่งไม่ถูกต้อง พระวจนะของพระเจ้าจะเป็นสิ่งตัดสินการเผยพระวจนะนั้น (ดู 1โครินธ์ 14:29; 1 เธสะโลนิกา 5:20-21)

การใช้ของประทานจะต้องเป็นไปตามระเบียบของพระเจ้า โดยเน้นการถวายเกียรติแด่พระเยซูคริสต์และทำให้ร่างกายของพระคริสต์จำเริญขึ้น

ของประทานไม่ใช่เพื่อให้เนื้อหนังโอ้อวดได้ (ดู 1 โครินธ์ 1:29; 4:7)

ข้อความในภาษาแปลกๆ หรือการแปลจะต้องเป็นไปตามระเบียบของพระเจ้า วิญญาณของผู้เผยพระวจนะอยู่ในบังคับผู้เผยพระวจนะ (ดู 1 โครินธ์ 14:32)

วิธีใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

1. ด้วยความรักของพระเจ้า (1 โครินธ์ 13)
2. ด้วยความเชื่อ ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งจะให้เรามีอำนาจในการรับใช้ด้วยของประทานที่เหมาะสมกับการรับใช้ของเราในร่างกาย (โรม 12:3, 6)
3. ด้วยความถ่อมใจ ความยโสทางฝ่ายวิญญาณจะขัดขวางความรักของพระเจ้าและทำให้เราหลงไปจากจุดประสงค์หลักในการรับใช้ฝ่ายวิญญาณ (โรม 12:3)
4. ด้วยการรอคอยที่จะรับใช้ และยอมจำนนเพื่อเป็นช่องทางของพระเจ้า (โรม 12:7)

บทสรุปของบทที่ 12

ข้อ 4 พระเจ้าประทานของประทานมากมายแก่ร่างกาย แต่ผ่านทางเดียว คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 6 มีการปรนนิบัติมากมายในร่างกายของพระคริสต์ แต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทำงานในผู้รับใช้ที่แท้จริง

ข้อ 7 ของประทานประทานให้ไว้เพื่อประโยชน์ของผู้ดำรงตำแหน่งแต่ละคน

ข้อ 8-11 ทุกคนได้รับของประทานที่ประทานให้เมื่อเขาเข้าสู่พระกายของพระคริสต์

ข้อ 12-21 ร่างกายเป็นหนึ่งเดียว และเราต้องมีการรับใช้ทุกแบบเพื่อให้ร่างกายสมบูรณ์และแข็งแรง

ข้อ 22 ผู้รับใช้ที่ดูเหมือนอ่อนแอที่สุดมักจะเป็นผู้ที่เราจำเป็นต้องมีมากที่สุด

ข้อ 24 ให้เกียรติแก่อวัยวะทุกส่วนในร่างกายและให้เกียรติสูงสุดแก่ผู้ที่เป็นที่นิยมในสังคมน้อยที่สุด

ข้อ 27 ทุกคนในร่างกายมีการรับใช้เฉพาะ ผู้รับใช้บางคนมีผู้รู้จักไม่มากเพราะไม่ได้ยืนต่อหน้าผู้คน

ข้อ 28-30 การรับใช้ของแต่ละคนไม่เหมือนกัน

บางคนคิดว่าข้อ 30 สอนว่าผู้เชื่อที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ทุกคนไม่จำเป็นต้องพูดเป็นภาษาต่างๆ การอ้างถึงในที่นี้หมายถึงของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ ที่ใช้เพื่อการเผยพระวจนะ อย่าสับสนกับของประทานในการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งมีหมายสำคัญคือการพูดภาษาต่างๆ (ดูกิจการ 2:4; 10:46; 19:5)

ข้อ 31 ทุกคนจะต้องปรารภและแสวงหาของประทานที่ดีที่สุดสำหรับการรับใช้ของเขา

1 โครินธ์

บทที่สิบสาม

บทเรียนที่สิบสาม

การรับใช้ด้วยของประทานจะต้องกระทำด้วยความรักของพระเจ้า
(อ่านทั้งบท)

ข้อ 1-3 เปาโลเน้นความจำเป็นที่จะต้องมีความรักของพระเจ้าในการรับใช้ให้เกิดผล

ของประทานทั้งปวงไม่เกิดผลถ้าปราศจากรัก

สามสิ่งที่ยิ่งใหญ่คือ ความเชื่อ ความหวังใจ และความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด

คุณสมบัติของความรักของพระเจ้า

(อ่านข้อ 4-8)

ข้อ 4-8 อัครทูตเปาโลระบุคุณสมบัติของความรักแท้ 15 ประการ

1. ความรัก – อุดทนนาน
2. ความรัก – กระทำคุณให้
3. ความรัก – ไม่อิจฉา
4. ความรัก – ไม่อวดตัว
5. ความรัก – ไม่หยิ่งผยอง
6. ความรัก – ไม่หยาบคาย
7. ความรัก – ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว (สนใจคนอื่นก่อน)
8. ความรัก – ไม่จูนเฉียว
9. ความรัก – ไม่ช่างจดจำความผิด
10. ความรัก – ไม่ชื่นชมยินดีเมื่อมีการประพฤติผิด
11. ความรัก – ชื่นชมยินดีเมื่อประพฤติชอบ
12. ความรัก – ทนได้ทุกอย่างแม้ความผิดของคนอื่น
13. ความรัก – เชื่อในส่วนตัวของเขาอยู่เสมอ
14. ความรัก – ทนต่อทุกอย่าง
15. ความรัก – ไม่มีวันสูญสิ้น

การพูดภาษาแปลก ๆ เลิกกันไปหรือยัง

(อ่านข้อ 8-12)

ข้อ 8-13 มีผู้ที่สอนว่าของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ ไม่มีอีกต่อไป พวกเขาบอกว่า เราได้เติบโตและไม่จำเป็นต้องมีของ
ประทานนี้อีกต่อไป และไม่มีการดำเนินการของของประทานนี้ เขาคิดว่า เพราะพระวาระของพระเจ้าเขียนไว้ว่า “เมื่อ
ความสมบูรณ์มาถึงแล้ว” ดังนั้น จึงสรุปว่าการพูดภาษาแปลกๆ นั้นเลิกกันไป และเราไม่จำเป็นต้องมีของประทานนี้อีก

ข้อ 10 แต่เปาโลไม่ได้พูดถึงว่า เมื่อพระคัมภีร์สมบูรณ์เป็นเล่ม แต่หมายถึงการกลับมาของพระเจ้า จริงอยู่ว่าเมื่อพระเจ้าผู้
สมบูรณ์เสด็จมา เราจะไม่ต้องการพูดภาษาแปลกๆ อีกต่อไป ในเวลานั้น เราจะไม่ต้องมองผ่านกระจกหม่นมัวอีกต่อไป
คำพยากรณ์ทั้งหลายจะสำเร็จลุล่วงและไม่จำเป็นต้องมีข้อความในภาษาแปลกๆ อีกต่อไป

เปาโลเน้นความจำเป็นในการเผยพระวาระและภาษาแปลกๆ ในคริสตจักร คำตอบของเขามีอยู่ใน 1 โครินธ์ 14:39 “เหตุ
ฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจปรารถนาการเผยพระวาระ **ที่เขาพูดภาษาแปลกๆ ก็อย่าห้ามเลย**”

ข้อ 13 เราจะต้องติดตามพระเจ้าในความรักในขณะที่ยึดถือในความเชื่อและความหวัง

1 โครินธ์

บทที่สิบสี่

บทเรียนที่สิบสี่

กฎระเบียบเกี่ยวกับของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

(อ่านทั้งบท)

ปรารภของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

(อ่านข้อ 1-57)

ข้อ 1 เหมือนเช่น 1 โครินธ์ 12:31 เปาโลย้ำอีกครั้งเกี่ยวกับความจำเป็นที่จะแสวงหาของประทานของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งของประทานในการเผยพระวจนะ

ข้อ 2-4 การพูดภาษาแปลกๆ ทำให้ผู้ที่พูดจำเจริญขึ้นและได้ทูลต่อพระเจ้า แต่ไม่ได้ทำให้คริสตจักรจำเจริญขึ้น

ของประทานที่ดีที่สุดที่ควรแสวงหาคือการเผยพระวจนะ (การเทศนาโดยการดลใจ) “ฝ่ายผู้ที่เผยพระวจนะนั้น พูดกับมนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่หนุนจิตใจ”

ข้อ 5 เนื่องจากเป็นการดีที่สุดที่จะทำให้คริสตจักรจำเจริญขึ้นมากกว่าตนเอง ถ้าบุคคลมีของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ เขาควรจะแสวงหาเพื่อให้ได้มาซึ่งของประทานในการแปลเพื่อที่เขาจะทำให้ร่างกายคริสตจักรจำเจริญขึ้นด้วย

การพูดภาษาแปลกๆ ในที่ประชุม

(อ่านข้อ 6-22)

ข้อ 6-22 เปาโลสรุปเกี่ยวกับการพูดภาษาแปลกๆ ในการประชุมที่คริสตจักร

การพูดภาษาแปลกเป็นหมายสำคัญแก่ผู้ที่ไม่เชื่อความจริงของพระวจนะของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม จะต้องมีการควบคุมการพูดภาษาแปลกๆ ในคริสตจักรเพื่อที่จะให้ร่างกายทั้งหมดจำเริญขึ้น

ในการประชุมคริสตจักร ผู้ที่พูดภาษาแปลกๆ จะต้องควบคุมความประพฤติของตนเองเพื่อไม่ให้ขัดขวางการประชุมวิญญานของผู้เผยพระวจนะอยู่ในบังคับผู้เผยพระวจนะ

โดยส่วนใหญ่แล้ว กฎที่ดีคือ นมัสการในภาษาแปลกๆ กับคนส่วนใหญ่ เมื่อท่านกลายเป็นคนส่วนน้อยที่ยังคงพูดภาษาแปลกๆ อยู่เมื่อคนอื่นไม่ได้พูดแล้ว ก็ถึงเวลาที่จะหยุด พระวจนะของพระเจ้ามีความสำคัญที่สุด

ลำดับการใช้ของประธานในการพูดภาษาแปลกๆ อย่างเหมาะสม (อ่านข้อ 23-33)

ข้อ 23 ในการดำเนินการของของประธานในการพูดภาษาแปลกๆ จะต้องมีการระเบียบ มิฉะนั้น ผู้อื่นจะคิดว่าท่านคลั่ง

ข้อ 24-25 การเผยพระวจนะ (หรือการเทศนา) มีประโยชน์กับคริสตจักรมากกว่าภาษาแปลกๆ การเทศนาจะทำให้มนุษย์รู้สึกผิดในความบาป และทำให้เขากลับใจใหม่เมื่อถ้อยคำที่ได้รับการเจิมเผยให้เห็นการกระทำอันชั่วร้ายในใจของเขา

ข้อ 26 ไม่ควรมาคริสตจักรเพื่อทำให้ตนเองจำเริญขึ้น เพราะก่อให้เกิดความวุ่นวาย ให้ปฏิบัติทุกสิ่งตามระเบียบวินัยและเพื่อประโยชน์แก่ทุกคน

กฎสำหรับการพูดภาษาแปลกๆ และการแปล (อ่านข้อ 27-33)

ข้อ 27 จะต้องมีข้อความไม่มากกว่าสองหรือสามข้อความ และจะต้องมีระเบียบ ให้กล่าวข้อความอีกข้อความหนึ่งหลังจากที่มีการแปลข้อความก่อนหน้านั้นแล้ว (ดูข้อ 31)

แต่ละข้อความ จะมีการแปลเพียงหนึ่งเดียว ไม่ใช่สองหรือสาม

ข้อ 28 ถ้าหลังจากมีการกล่าวข้อความไปแล้วและพบว่าไม่มีผู้แปล ก็อย่าให้กล่าวข้อความอื่นๆ อีก

ข้อ 29, 30 การเผยพระวจนะจะต้องเป็นไปตามพระวจนะของพระเจ้า สิ่งที่ขัดแย้งกับพระวจนะไม่ได้มาจากพระเจ้า

ข้อ 31, 32 ผู้เผยพระวจนะจะต้องควบคุมตนเองและพูดตามระเบียบเวลาที่เหมาะสมเท่านั้น

ข้อ 33 ความวุ่นวายในการประชุมไม่ได้มาจากพระเจ้า ทั้งนี้ รวมถึงการพูดภาษาแปลกๆ ที่กลายเป็นการขัดจังหวะผู้เทศนา ภาษาแปลกๆ ที่ไม่มีการควบคุม ฯลฯ

ผู้หญิงจะต้องนั่งเสีย

(อ่านข้อ 34, 35)

ข้อ 34 ข้อพระคัมภีร์นี้สอนว่าผู้หญิงไม่สามารถเทศนาหรือใช้ของประทานในคริสตจักรได้หรือ

มีผู้ที่เชื่อว่าเปาโลห้ามไม่ให้ผู้หญิงเทศนาในข้อนี้

เมื่อศึกษาจดหมายของเปาโลอย่างละเอียด จะเห็นว่าเขาไม่ได้คิดว่าผู้หญิงไม่ควรเทศนาหรือใช้ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ (ดูกิจการ 16:26; โรม 16:3; กาลาเทีย 3:28)

พระคัมภีร์กล่าวถึงผู้หญิงจำนวนมากที่พระเจ้าทรงใช้เป็นผู้พูดของพระองค์ เช่น มิเรียม ฮูดดาห์ เดโบราห์ ปริสคา โนอัด ยาร์ อันนา บุตรีของฟีลิป

เห็นได้ชัดว่าเปาโลไม่ได้สอนหลักคำสอนที่ขัดกับความเชื่อของตนและขัดกับงานของพระเจ้าที่เกิดขึ้นแล้ว

ข้อ 35 ข้อนี้ชี้แจงจุดยืนของเปาโล ผู้หญิงในเวลานั้นส่วนใหญ่อ่านไม่ออก และไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่เทศนาได้อย่างแท้จริง จึงขัดจังหวะการประชุมโดยถามสามี่ของตน เปาโลกล่าวว่า “จงให้พวกผู้หญิงนั่งเสียในที่ประชุม ..ถ้าเขาอยาการู้สิ่งใด ก็ให้เขาถามสามี่ที่บ้าน เพราะว่าการที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมนั้นก็เป็นสิ่งที่น่าอาย”

หมายเหตุ: เปาโลไม่ได้กล่าวว่าน่าอายที่ผู้หญิงจะเทศนาหรือแปลภาษาแปลกในคริสตจักร สิ่งที่เขากล่าวคือ “ถ้าท่านต้องการเรียนรู้สิ่งที่ท่านไม่เข้าใจ ให้คอยจนถึงบ้านและขอให้สามี่อธิบายให้ฟัง นั่งเสียในคริสตจักร ออย่ารบกวนโดยการถามคำถาม”

1 โครินธ์

บทที่สิบห้า

บทเรียนที่สิบห้า

การฟื้นคืนจากความตายและการเสด็จมาของพระเจ้า

การเทศนาของเปาโล

(อ่านข้อ 1-4)

ข้อ 1-4 ข้อความเกี่ยวกับความรอดที่เปาโลเทศนาคือ การตาย การฝังและการฟื้นจากความตายของพระเยซูคริสต์ ผู้ที่ตาย ฝัง และฟื้นจากความตายของพระเยซูคริสต์ ผู้ที่จดจำคำเทศนาและดำเนินตามความจริงนี้จะรอด

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการฟื้นจากความตายของพระคริสต์

(อ่านข้อ 5-8)

ข้อ 5-8 การฟื้นจากความตายของพระเยซูคริสต์ มีข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ดังนี้

ประการแรก เปโตรเห็นพระองค์

ประการที่สอง อัครทูตทั้งสิบสองเห็นพระองค์

ประการที่สาม ผู้ที่เชื่อมากกว่าห้าร้อยคนเห็นพระองค์ในครั้งเดียวกันในสถานที่แห่งหนึ่ง บางคนเสียชีวิตลงไป แต่พี่น้องเหล่านี้ส่วนใหญ่มีชีวิตอยู่สืบทุกปีหลังจากนั้นเมื่อเปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้

ประการที่สี่ ยากอบเห็นพระองค์

ประการที่ห้า อัครทูตทั้งหมดได้เห็นพระองค์พร้อมกันอีกครั้ง

ประการที่หก ในที่สุด เปาโลผู้ที่บังเกิดนอกเวลาได้เห็นพระองค์

ดังนั้น ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการฟื้นจากความตายของพระเยซูถูกประทับตราไว้ด้วยคำพยานของผู้ที่ได้เห็นจำนวนมาก พระเจ้าทรงปรากฏพระองค์หลายครั้ง ทั้งต่อบุคคล และคนจำนวนมากถึงห้าร้อยคนในครั้งเดียว

เปาโลปกป้องการเป็นอัครทูตของตน

(อ่านข้อ 9-11)

ข้อ 9-11 เปาโลเป็นอัครทูตอย่างแท้จริง เขาอ้างสิทธิการเป็นอัครทูตอย่างกล้าหาญและถูกต้อง (ดูกิจการ 9:15; โรม 1:1; 1 โครินธ์ 1:1; โรม 11:13; 1 โครินธ์ 9:1-2)

ความสำคัญของการฟื้นจากความตาย

(อ่านข้อ 12-19)

ข้อ 12 ธรรมิกชนของพระเจ้าบางคนกล่าวว่าไม่มีการฟื้นจากความตาย

พวกเขาจะดูสิ้นอนและเชื้อเช่นนี้ (ดูกิจการ 22:23)

เปาโลปูพื้นฐานไว้ในข้อก่อนๆ หน้านี้เพื่อลบล้างหลักคำสอนนี้

ประการแรก เปาโลยืนยันว่า เขาเป็นอัครทูตที่ได้ทรงเรียกและแต่งตั้งโดยพระเยซูคริสต์

ประการที่สอง เปาโลเตือนพวกเขาว่า ข้อความที่เขาเทศนานำความรอดมายังคนทั้งหลาย

ประการที่สาม การเทศนาเกี่ยวกับความรอดนี้เป็นไปตามหลักคำสอนเรื่องการฟื้นจากความตายของพระเยซูคริสต์

ประการที่สี่ การฟื้นจากความตายของพระเยซูคริสต์เป็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ ซึ่งมีผู้ที่ได้พบเห็นจำนวนมาก รวมทั้งอัครทูตเปาโลเองด้วย

ตอนนี้เปาโลเริ่มชี้แจงว่าหลักคำสอนของพวกเขาไม่ถูกต้อง

การคัดค้านเกี่ยวกับหลักคำสอนว่าความเพลิดเพลินเป็นยอดปรารถนาที่สุด

(อ่านข้อ 13-19)

ข้อ 13 หากไม่มีการฟื้นจากความตาย พระเยซูคริสต์ก็ยังคงอยู่ในหลุมฝังศพ

ข้อ 14 ถ้าพระเจ้ายังคงอยู่ในหลุมฝังศพ การเทศนาของเราก็ไม่มีค่า และความเชื่อของท่านก็ไม่เป็นจริง

ข้อ 15 เราซึ่งเป็นอัครทูตก็เป็นคนโกหก เพราะเราได้เป็นพยานว่าเราได้เห็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่เป็นขึ้น

ข้อ 16 ถ้าคนตายไม่อาจเป็นขึ้นมา พระเยซูก็ไม่ได้เป็นขึ้น

ข้อ 17 ถ้าพระเยซูคริสต์ไม่ได้เป็นขึ้นจากความตาย ความเชื่อของท่านในพระองค์ก็ไร้ค่า เพราะความบาปของท่านไม่อาจให้อภัยได้และท่านยังคงมีชีวิตอยู่ในความบาป

ข้อ 18 ธรรมิกชนที่ตายในความเชื่อก็พินาศโดยปราศจากความหวังหากคนตายไม่อาจเป็นขึ้นมาได้

ข้อ 19 ถ้าเป็นเช่นนั้น เราก็มีชีวิตที่ทันทูช และเราไม่มีความหวังในชีวิตที่จะมาถึง

การยืนยันว่ามี การฟื้นจากความตาย

(อ่านข้อ 20-29)

ข้อ 20-23 เปาโลยืนยันข้อเท็จจริงที่ว่า พระเยซูคริสต์ได้เป็นขึ้นจากความตาย พระเจ้าไม่เพียงแต่เป็นขึ้นมาและเป็นผลแรกของผู้ที่ตายแล้วเท่านั้น แต่เรายังมีชีวิตในพระองค์เมื่อเสด็จมาเป็นครั้งที่สองอีกด้วย

ข้อ 24-28 การเสด็จมาครั้งที่สองจะเป็นจุดจบของยุคสมัย ตำแหน่งพระบุตรจะคงมีต่อไปจนศัตรูทั้งหมดพ่ายแพ้ ศัตรูสุดท้ายคือความตาย ในเวลานี้ จะมีฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่ที่มีความชอบธรรมอยู่ ตำแหน่งพระบุตรจะไม่จำเป็นต้องมีอีกต่อไป และเราจะได้พบกับพระองค์

ข้อ 29 “มิฉะนั้นคนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาสำหรับคนตายเขาทำอะไรกัน” ชุมชนมอรมอน แปลข้อพระคัมภีร์นี้ผิด จึงให้บัพติศมาผู้เชื่อที่มีชีวิตอยู่เพื่อความบาปของเพื่อนหรือญาติที่ตายไปแล้ว เราต้องระลึกว่าในบทนี้ทั้งบทกล่าว เปาโลถึงความจริงที่ว่าพระเยซูได้เป็นขึ้นจากความตาย และเพราะเหตุนี้ เราจึงมีความรอดและไม่เพียงแต่หวัง แต่มั่นใจได้ว่าเราจะได้ฟื้นขึ้นจากความตาย

สิ่งที่เปาโลกล่าวถึงในข้อนี้คือ “ทำไมเราจึงรับบัพติศมา ในนามของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ตายไปแล้ว หากพระองค์ไม่ได้เป็นขึ้น ทำไมจึงติดตามพระองค์” เราเสี่ยงชีวิตของเราด้วยพระกิตติคุณนี้ ทำไมจึงทำเช่นนั้น ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นจากความตาย และทำไมเราจึงรับบัพติศมา ในนามของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ตายไปแล้ว

เปาโลเองต้องเสี่ยงชีวิตเพราะการเทศนาเกี่ยวกับการฟื้นจากความตาย

(อ่านข้อ 29-34)

ข้อ 30 ตอนนี้ เปาโลกล่าวว่า การต่อสู้ที่เลวร้ายที่เขาต้องต่อสู้คือการต่อสู้กับผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้า เพื่อเทศนาข่าวประเสริฐเกี่ยวกับการฟื้นขึ้นจากความตาย

ข้อ 33 เห็นได้ชัดว่า ธรรมชาติของบางคนพูดเกี่ยวกับการใช้ชีวิตอย่างเปลือยเปล่า เพราะไม่มีความหวังหลังการตาย เปาโลกล่าวว่า “เราควรที่จะใช้ชีวิตอยู่ในกาม ความเปลือยเปล่า กินและดื่มหรือไม่ เพราะว่าพรุ่งนี้เราก็จะตาย”

ข้อ 34 คำตอบคือ “ไม่” ถึงเวลาที่จะตื่นแล้ว เราต้องเป็นผู้ชอบธรรมและไม่ทำความบาป เป็นการนำอายุที่แม้แต่จะคิดอย่างนั้น เป็นถ้อยคำของผีมารและจะทำให้ชีวิตของท่านเสียไป
ในข้อต่อไป เขากล่าวยืนยันเกี่ยวกับอำนาจของการฟื้นจากความตาย

การฟื้นจากความตาย

(อ่านข้อ 35-50)

ข้อ 35 เปาโลตอบคำถามเหล่านี้
คนตายฟื้นขึ้นมาได้อย่างไร
รูปร่างหลังการฟื้นขึ้นมาจะเป็นอย่างไร

ข้อ 36 มีผู้ที่สงสัยเกี่ยวกับรูปร่างของผู้ตายที่ฟื้นขึ้นมา หลายครั้งเป็นเพราะความพิการทางร่างกายปัจจุบัน ผู้ที่มีตาดวงเดียวหรือแขนเดียวจะยังคงพิการเมื่อฟื้นขึ้นมาหรือไม่

ข้อ 37-38 เปาโลกล่าวว่า “เป็นการโง่เขลาที่จะคิดเช่นนี้ ไม่ควรที่จะเปรียบเทียบรูปร่างที่เป็นขึ้นมากับร่างกายปัจจุบันนี้”

ข้อ 37-48 พระเจ้าพระองค์เองจะทรงให้รูปร่างที่เป็นขึ้นมากับเรา กายนี้เป็นเพียงเมล็ดที่นำเมล็ด กายที่เป็นขึ้นมาจะเป็นกายที่มีสง่าราศี ไม่เน่าเปื่อย

ข้อ 49 รูปร่างที่เป็นขึ้นมาทางฝ่ายวิญญาณจะเหมือนกับพระเจ้าที่มองไม่เห็น

ความล้าลึกเกี่ยวกับการทรงรับขึ้นไป

(อ่านข้อ 51-53 และ 1 เธสะโลนิกา 4:14-17)

ข้อ 51 เราทุกคนจะไม่ตายทางร่างกาย แต่จะเปลี่ยนจากกายที่มตะเป็นกายที่อมตะก่อนที่เราจะพบกับพระเจ้า

ข้อ 52-53 การเปลี่ยนแปลงนี้จะเกิดขึ้นในเวลาเพียงเสี้ยววินาที เสียงแตรจะดังจากสวรรค์และเราจะเปลี่ยนไป (ดู 1 เธสะโลนิกา 4:14-17)

จะเป็นรูปกายแห่งพระสิริที่เราได้รอคอย (ดูโรม 8:23; ฟิลิปปี 3:20-21; เอเฟซัส 1:13, 14)

พลังแห่งความตายจะมีชัยต่อคริสตจักรหามิได้

(อ่านข้อ 54-58)

ข้อ 54-55 พระเยซูคริสต์ทรงฟื้นขึ้นจากความตาย และเอาชนะความตาย แदनคนตายและหลุมศพได้

เวลาที่พระองค์ขึ้นมาจากแดนคนตาย พระองค์นำเอากฎแห่งของประตูของสถานที่นั้นมาด้วย

พระเยซูกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ในวิวรณ์ 1:18 “และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ขณะนี้ เราก็ยังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และเราถือลูกกุญแจแห่งความตายและแห่งแดนคนตาย”

ความกลัวความตายหายไป มีชัยชนะเหนือหลุมศพ แदनคนตายและหลุมศพได้ถูกเปิด และวันหนึ่ง เราจะขึ้นไปหาพระเจ้าผู้สร้างของเราในกายที่ได้สงาราศี

ข้อ 57 เราขอบคุณพระเยซูคริสต์เจ้าของเราผู้ทรงเอาชนะความตายและหลุมศพด้วยโลหิตอันปราศจากบาปของพระองค์ และผู้ที่มีกุญแจแห่งความรอด ซึ่งจะปลดปล่อยจากการเป็นทาส

ข้อ 58 เราต้องมั่นคง ไม่ไหวไปมา และไม่เปลี่ยนแปลงในความเชื่อของเรา และไว้วางใจในพระเจ้า

ไม่เป็นการเสียเวลาที่จะทำงานโดยไม่หยุดเพื่อพระเจ้า ชัยชนะเป็นของเรา พระองค์ผู้ซึ่งจะเสด็จมาจะเสด็จมาและรับเราไปกับพระองค์ (ดูยอห์น 14:1-7)

1 โครินธ์

บทที่สิบหก

บทเรียนที่สิบหก

คำแนะนำสุดท้ายแก่คริสตจักรที่เมืองโครินธ์

(อ่านทั้งบท)

การให้เงินถวาย

(อ่านข้อ 1-4)

ข้อ 1 คริสตจักรที่เยรูซาเล็มมีความยากจน และเมื่ออัครทูตเปาโลกลับไป จึงมักจะพยายามนำเงินถวายจากใจของธรรมิกชนจากที่ต่างๆ ที่เขาเดินทางไปหากลับไปด้วย

ข้อ 2 จะต้องเก็บเงินถวายก่อนที่เขาจะมาถึงและจะต้องไม่เรียกร้องเงินถวายเมื่อเปาโลอยู่กับพวกเขา

ข้อ 3-4 เพื่อป้องกันไม่ให้มีผู้ที่จะคิดว่าเงินจะถูกนำไปใช้อย่างไม่เหมาะสม เปาโลขอให้พวกเขาส่งคนอื่นไปกับเงิน และจดหมาย

วิธีการนี้ก็เพื่อให้มีพยานในการส่งเงินของพระเจ้า ซึ่งเป็นกรกระทำที่ฉลาด

การเดินทางของเปาโล

(อ่านข้อ 5-8)

ข้อ 5-8 เปาโลให้ร่างแผนการเดินทางและยืนยันว่าเขาจะพยายามหยุดที่โครินธ์ และอาจจะพักอยู่ตลอดฤดูหนาว

ประตูที่ก่อให้เกิดผลตามมุ่งหมาย

(อ่านข้อ 8, 9)

ข้อ 8, 9 พระเจ้าทรงเปิดประตูที่ยิ่งใหญ่สำหรับเปาโลเพื่อเทศนาข่าวประเสริฐในเอเฟซัส อย่างไรก็ตาม การเทศนาที่นั่นไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะศัตรูที่แข็งแกร่งต่อสู้การเทศนาความจริงของเขา

เปาโลยังพูดเกี่ยวกับศัตรูของพระคริสต์ผู้ที่ทำให้เขาน้ำตาไหล (ฟิลิปปี 3:18)

อ่านเกี่ยวกับปัญหาที่เปาโลต้องประสบในตอนแรกๆ ที่เมืองเอเฟซัสได้จากกิจการ 19:23-41

การกล่าวเตือนสุดท้าย

(อ่านข้อ 10-24)

ข้อ 10-11 เปาโลบอกคริสตจักรว่าไม่มีผู้ทำงานพระเจ้าร่วมกับเขา คริสตจักรจะต้องรับเขาเหมือนกับเขาเหมือนกับรับเปาโล

ข้อ 11-24 การกล่าวเตือนทางฝ่ายวิญญาณของเปาโล มีดังนี้

ระมัดระวัง

มั่นคงในความเชื่อ

เป็นลูกผู้ชายแท้

เข้มแข็ง

กระทำทุกสิ่งด้วยความรัก

ยอมจำนนตนเองต่อผู้นำที่พระเจ้าเลือก

ข้อ 22-23 ถ้อยคำสุดท้ายของเปาโลเจียบขาดและชัดเจน “ถ้าผู้ใดไม่รักองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกแช่งสาป ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาเถิด”

ขอพระคุณและเมตตาของพระเจ้าสถิตอยู่กับท่านทุกคนในคริสตจักร